

VERSCHIJNT VRIJDAGS

AMSTERDAM
VOORBURG WAL 262
TELEFOON INTERC. 33170
ROTTERDAM
TEL. ONSWEG 24
'S-GRONINGEN INTERC. 50540
STATENHAGE
TELEFOON SWEG 95
TELEFOON INTERC. 111666

ABONNEMENT f 1.62½ PER KWARTAAL, 12½ CENT PER WEEK.

No. 29 - 15 DECEMBER 1933

UTRECHT
BEMUURDE WEERD 14 WZ
TELEFOON INTERC. 13473
GIRO 149597

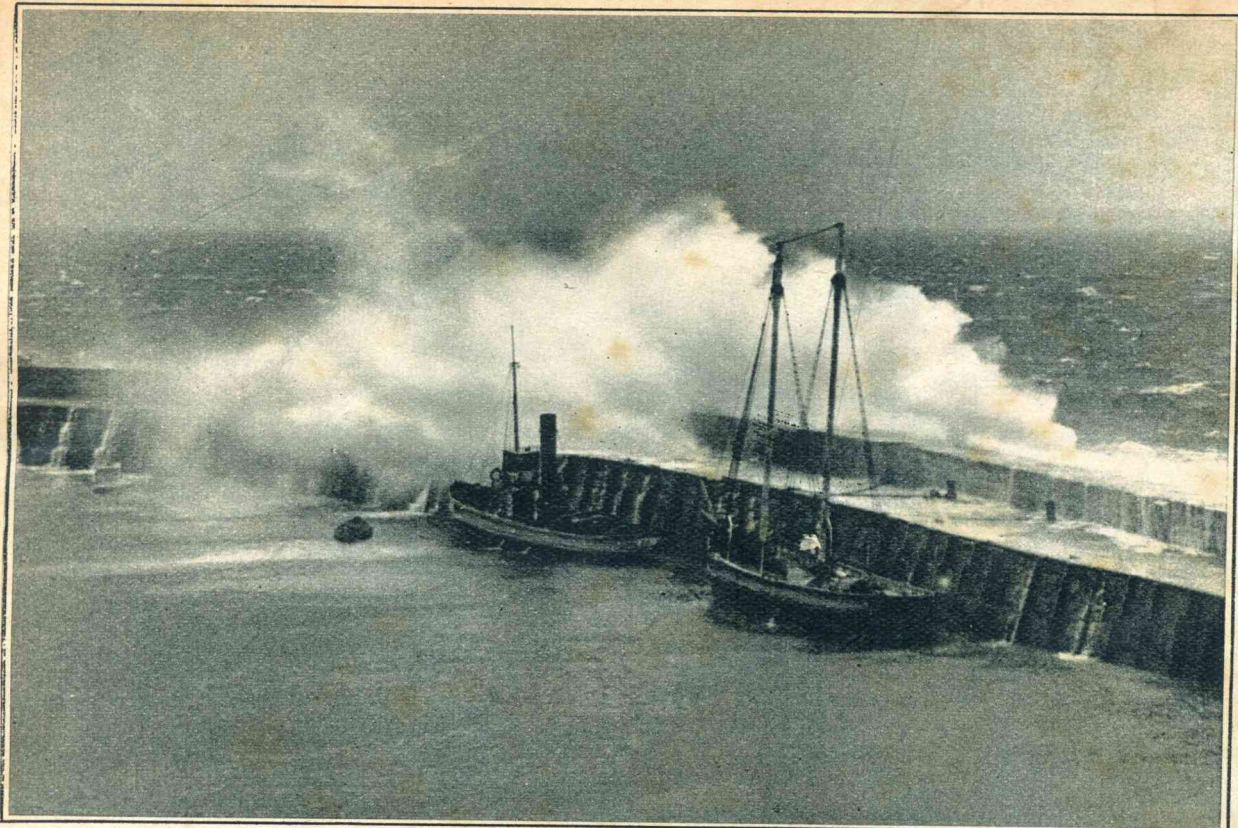
ARNHEM
SPIJKERSTRAAT 213
TELEFOON INTERC. 22922
GIRO 42680

ONS LAND PANORAMA

ABONNEMENT f 2.25 PER KWARTAAL

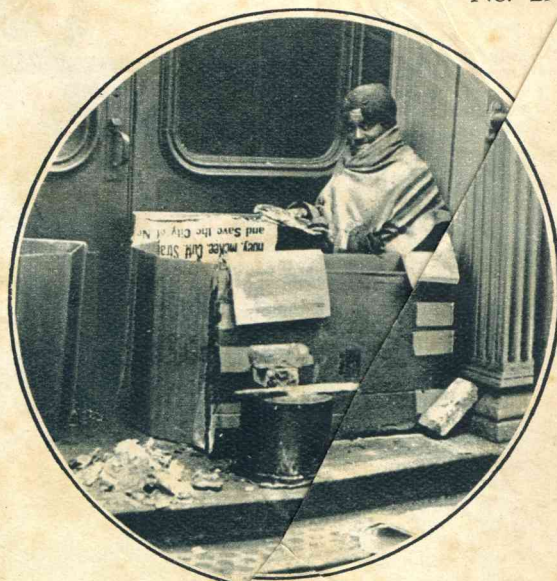
ZIGEUNER-MOEDER

De uitdrukking van de „veilige” haven wordt door deze foto wel duidelijk. Buiten den dam raast de zee en kruijen de golven hoog op, maar aan den anderen kant, in de haven, liggen de scheepjes rustig in het kalme water en worden hoogstens bespat door het overstuivende schuim.

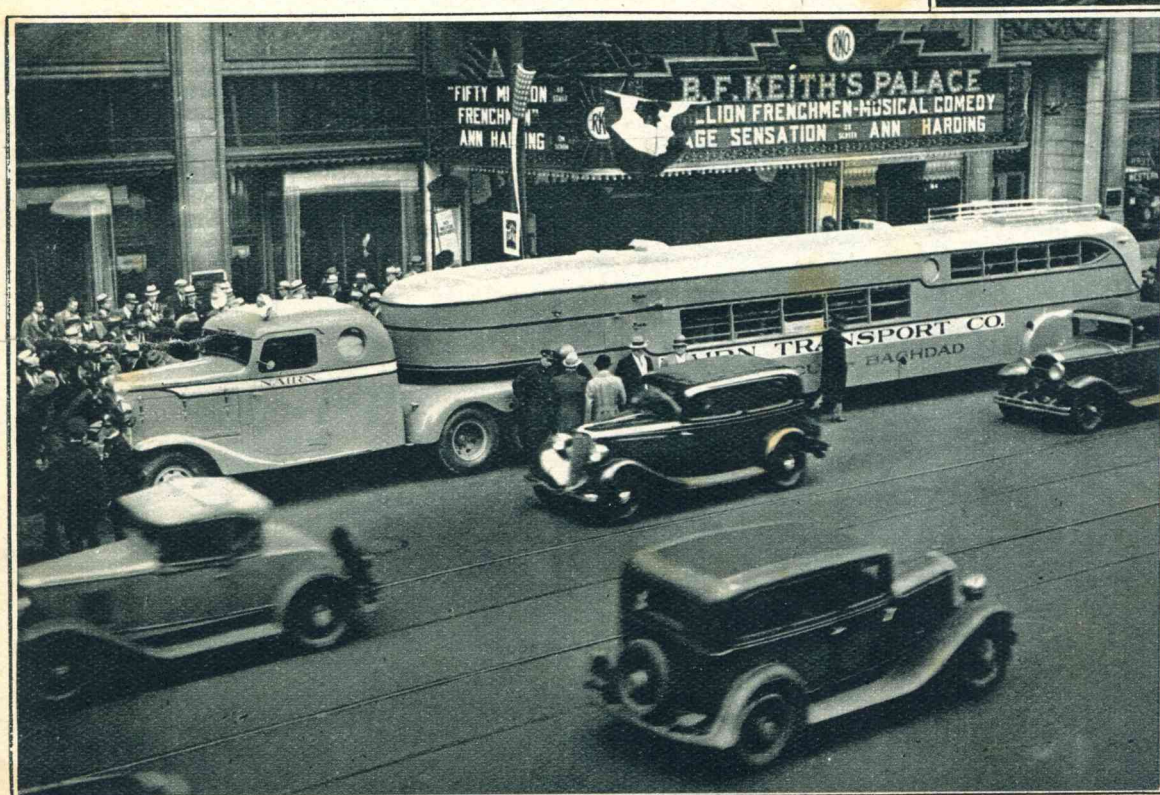
De ballontocht van den Amerikaan Settle naar de stratosfeer eindigde erg laag-bij-de-gronds. Hij landde in een moerassige streek en moest in een klein bootje aan land gebracht worden, nadat hij met zijn ballon ongeveer 19000 M. hoog was gestegen.

Een schrill plaatje van de winter-ellende in een groote stad. Deze vrouw te New York woonde enkele weken in een kist, die ook als slaapplaats moest dienen. Toen de koude nog erger werd, vond men voor haar gelukkig een plaatsje in een tehuis voor daklozen.

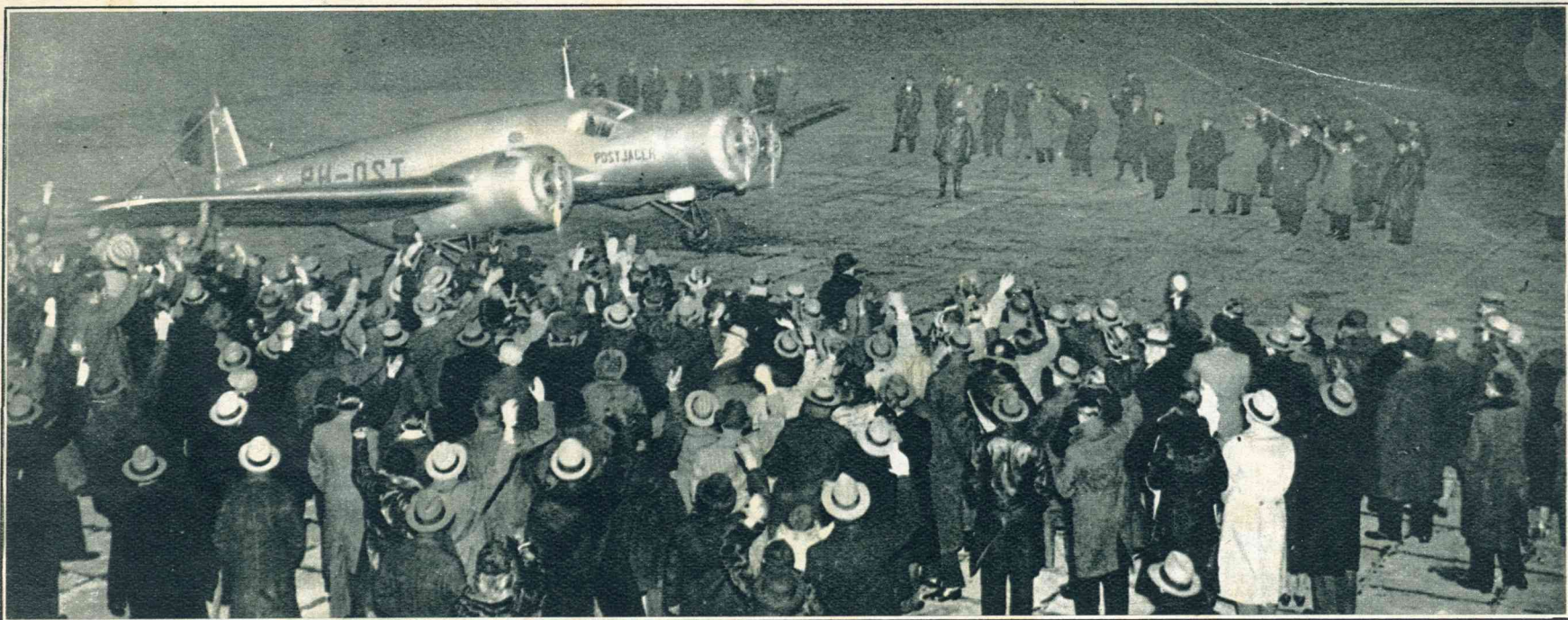

De „donkere dagen voor Kerstmis” zijn niet donker meer. In de steden verschijnen bij de groote magazijnen nog meer lichtreclames dan anders, die de sombere Decemberavonden schel verlichten.

BUITENLANDSCHE POST

Ook de autobussen worden steeds groter en langer. Voor de route Damascus-Bagdad is deze kolossale bus gebouwd, die 22 M. lang is en 38 passagiers kan vervoeren. De reis gaat dwars door de woestijn en duurt 24 uur, terwijl men vroeger weken noodig had om van Damascus (over zee) naar Bagdad te gaan.

De voorbereiding voor de snelle vlucht Nederland—Indië, welke maanden lang de algemeene belangstelling had, is Vrijdagnacht afgesloten met het vertrek van Pander's Postjager van Schiphol naar Batavia. Den volgenden dag kwam echter het bericht, dat de snelle machine in Italië moest landen wegens motordefect; men moest wachten op een nieuwen motor uit Amerika.

De winter kwam dit jaar vroeg en streng, getuige deze foto van de Eems; de haven van Delfzijl werd geblokkeerd door zware ijsschotsen.

De bemanning van den Postjager, even vóór het vertrek naar Indië; v. l. n. r. piloot Geijsendorfer, piloot Asjes en marconist Verstraten.

Een ijs-traditie. Zoodra het ijs sterk genoeg is om een tocht per schaats van Rotterdam naar Gouda mogelijk te maken, rijden de Rotterdammers naar Gouda, waar Goudsche pijpen en sprits worden gekocht, waarna de terugtocht met deze wintersurprises weer wordt aanvaard.

Burgemeester Nannenga van Beerta is als gemachtigde van de regeering over deze gemeente aangesteld. De gemeente is onder curatele gesteld, den gemeenteraad werd alle bevoegdheid ontnomen als zijnde niet in staat de gemeentehuishouding te besturen.

Binnenland

CHINEEZENOORLOG

IN NEW-YORK

dat er maanden zijn waarin tien of meer Chineezenvallen als slachtoffer van een Tongwraak.

Het woord „Tong” bedeutet club, vereeniging en geeft niet aan een nadere bedoeling of een bepaald streven. Het eenige dat naar buiten blijkt van de werkzaamheden der Tongs is steun aan arme landgenooten — en daar kunnen de autoriteiten moeilijk maatregelen tegen nemen.

Maar de eigenlijke, diepere beteekenis van een

Maring Kuy de secretaris van de Hip Sing Tong, die de stille organisator van menigen oorlog is.

Mott Street, een der hoofdstraten van de Chinezenwijk te New-York, bij avond.

De Chinezenwijk in de hoofdstad van de Vereenigde Staten bestaat uit de Chatham Square en de smalle steegjes rondom deze straat. Een blanke komt er niet, tenzij onder vertrouwd geleide. De Chineezen leven er hun eigen leventje, en dit in veel sterker mate dan de Russen, de Joden, de Ieren, die allen hun eigen wijken in de Amerikaansche metropool hebben.

Oogenschoonlijk gedragen de Chineezen zich rustig en bedaard, en inderdaad is de schijn ook meestal wel in overeenstemming met de werkelijkheid. Waren er niet de geregelde Chineezenoorlogen, dan zou er geen kalmer volk te New-York wonen dan de zonen en dochteren van het Hemelsche Rijk. Maar de steeds opnieuw opblaiende strijd tusschen de „Tongs” is oorzaak, dat de politie van New-York de geeltjes duchtig in de gaten houdt. Toch kan zij niet voorkomen,

De Amerikaansche geheime politie doet een inval in een opiumkit in de Chineesche wijk.

De hoop van de Chineezenstad. Een jongetje, dat de Amerikaansche school bezoekt en vloeiend Engelsch spreekt.

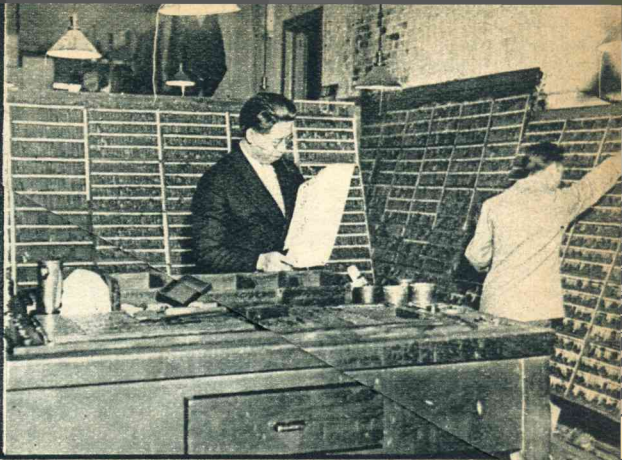

De Chinees leest zijn eigen kranten, waarin hij alles omtrent zijn land en landgenooten vinden kan.

Een apotheek in Chinatown. Hier zijn alle kruiden en geneesmiddelen te krijgen, die de Chinezen van oudsher plegen te gebruiken.

Kijkje in de letterzetterij van 'n Chineesche courant. (Zooals bekend telt het Chineesche alfabet 26000 letterteekens.)

Gearresteerde On-Leon-Tong-leider op 't politiebureau.

Tong den moord echter als een uitdaging op, dan is 't einde van de moordpartijen niet te zien. De misdaden worden steeds bedreven met het mes of de dolk, nooit met revolver of mitrailleur. Een Tong-oorlog eischt soms zestig, zeventig slachtoffers. De politie roept, als de strijd lang woedt, de leiders bijeen en in haar bijzijn wordt dan een vredesverdrag opgemaakt, dat geldig is tot weer een van de beide Tongs de reeks sluipmoorden opent.

Niemand gelooft echter, dat „onderkruiperswerk” de oorzaak is van de Tong War, en haar te achterhalen is onmogelijk, want de leden der beide Tongs verklappen niets.

Zoo is het voor de blanken buitengewoon moeilijk om de Chinezen te controleren. In de Chinezenstad hebben zij hun eigen zeden en gebruiken, waaraan zij streng vasthouden. Zij komen weinig in contact met de Amerikanen en kunnen er trotsch op zijn, Azië naar Amerika te hebben gebracht.

De „bloedige hoek” in de Doylestraat in Chinatown, waar talrijke slachtoffers der Tongwraak vielen.

Tong is een geheim, gelijk het ook een groot en onoplosbaar raadsel is, waarom de beide in de Vereenigde Staten bestaande Tongs sinds tientallen van jaren in een hevigen, meedoogenloozen oorlog zijn verwickeld. In „Chinatown” bestrijden de Hip-Sing-Tong en de On-Leon-Tong elkander op leven en dood. De leden van beide Tongs hebben afzonderlijke bewakingsdiensten, welke de leden wederkeerig controleren. Verricht een lid van de eene Tong werk, dat vroeger door een aanhanger van de andere Tong werd gedaan, dan valt er binnen enkele weken een slachtoffer. Vooral de Chineesche strijkerijen, die zeer talrijk zijn in New-York, staan aan voortdurende bewaking bloot. Men duldt niet, dat leden van verschillende Tongs bij één firma werkzaam zijn. De dood van het eerste slachtoffer is meer bedoeld als waarschuwing; neemt de „gewaarschuwde”

Een groote verzoeningsdemonstratie van de beide oorlogvoerende Tongs werd gehouden tijdens den jongsten Japansch-Chineeschen oorlog.

De Nederlandsche voetbalploeg, welke in een uitstekenden wedstrijd tegen de Oostenrijkers met 0-1 ten onder ging. Van l.n.r. trainer Glendenning, Schoemaker, Lagendaal, Anderiesen, Mulders, Wels, Diepenbeek, Velt, Pelikaan, v. Heel, v. Run, v. d. Meulen.

Het Oostenrijksche „Wonderteam”, dat zich Zondag terdege moest inspinnen om den oranjemannen een 0-1-nederlaag toe te brengen.

Voetbalexperts volgen den wedstrijd Nederland-Oostenrijk. Van l.n.r. Bob Glendenning, de trainer der Hollandsche ploeg, Hugo Meisl, de bekende Oostenrijksche voetballeider, en Jimmy Hogan, trainer van het Oostenrijksche „Wonderteam”.

SPORT VAN ZONDAG

EEN EERVOL VOETBALRESULTAAT

De eerste ijszondag van het seizoen is tevens de eerste internationale voetbaldag geweest. Onze oranjemannen zijn tegen het Oostenrijksche „Wonderteam” in actie gekomen en wij kunnen over dit eerste optreden van onze nationale ploeg niet anders dan lof hebben. De door en door getrainde Oostenrijksche voetballers, die verleden jaar reeds de aandacht op zich vestigden door hun goede spel tegen het Engelsche elftal te Londen en veertien dagen geleden vriend en vijand verrasten door hun gelijk spel tegen de Schotsche ploeg, hebben in het Olympische Stadion te Amsterdam met de kleinst mogelijke overwinning genoeg moeten nemen; een overwinning, welke eigenlijk nog het gevolg was van een klein misverstand in onze overigens sublieme verdediging. Overigens niets dan lof over deze continentale profs en zonder voorbehoud de verklaring dat dezen de overwinning in elk geval verdienen. Hoe uitstekend ons team zich ook heeft getoond, er was voldoende verschil in de spelkwaliteit der beide elftallen, dat we, wanneer het resultaat eens andersom was geweest, er toch wel een klein beetje verlegen mee hadden moeten zijn.

Aan de verdiensten van onze oranjemannen doet dit echter niets af. Wanneer men als amateurs profs bestaat, die van voetbal een vak hebben gemaakt, dan is het geen schande, wanneer men in spelkwaliteit bij dergelijke gasten achterblijft. Groter zelfs wordt de verdienste van de ploeg, die door een groot enthousiasme de technisch zooveel betere tegenstanders in bedwang weet te houden, hetgeen ons bijna was gelukt.

Over onze oranjemannen dan ook niets dan lof. Hoewel enkele spelers in het Nederlandsche elftal niet meevielen, heeft de ploeg als zoodanig een spel meevoerd dat er zijn mag. Men gaf den Oostenrijkers handen vol werk en wanneer ons team in de nog komende matches eenzelfde spirit vermag te ontwikkelen, dan behoeven we voor de resultaten niet bezorgd te zijn.

Uitblinkers bij de onzen waren Van der Meulen, Van Run en Van Heel, terwijl ook Anderiesen, vooral tijdens de eerste helft, uitstekend werk heeft verricht. Niet aanvoerder heeft in zijn laatste wedstrijd niet minder geschitterd dan in het meerendeel der vorige, welke hij reeds voor ons vertegenwoordigend elftal zoowel in binnen- als buitenland heeft gespeeld. We zullen er nog aan moeten denken als Van der Meulen er straks niet meer is. Zijn opvolger, wie het ook zijn moge, wordt voor een moeilijke taak gesteld, als hij ons Gejus moet doen vergeten.

Verder hebben de 30.000 kijklustigen kunnen smullen aan 't spel van Van Heel, die zich temidden van een stel hersenvoetballers als de Oostenrijkers zijn, het beste thuis voelt. In onze aanrijks Vente naar onze meening een aanwinst, doch de

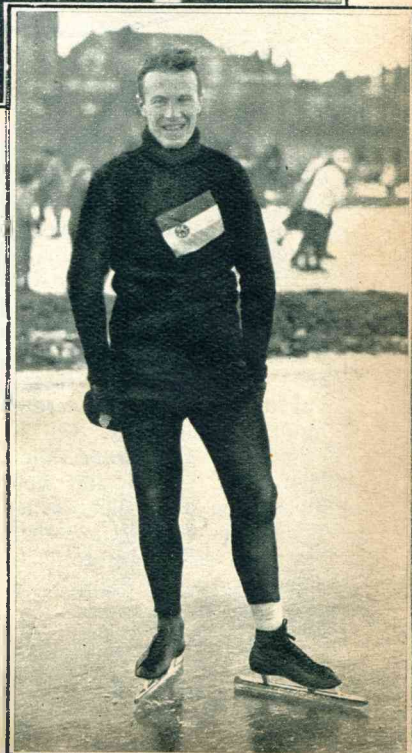
bezetting van de midvoor-, linksbinnen- en linksbuitenplaats zal den hoofdbreken der Technische Commissie nog hoofdbreken genoeg kosten.

Betreffende het spel der Oostenrijkers zullen de meeningen wel tamelijk verdeeld zijn. Omdat er zooveel over geroepen is, moeten velen zich min of meer teleurgesteld hebben gevoeld. Wij, die deze gasten verleden jaar te Londen in actie zagen, weten echter wat zij in hun mars hebben. Men dient niet uit het oog te verliezen dat onze oranjemannen hun tegenstanders geen moment vrij spel hebben gelaten, terwijl de omstandigheden waaronder gespeeld werd, ook niet geheel normaal waren. Trouwens, is onze ploeg er jaren geleden niet in geslaagd om het sterke New Castle United een groote nederlaag toe te brengen?

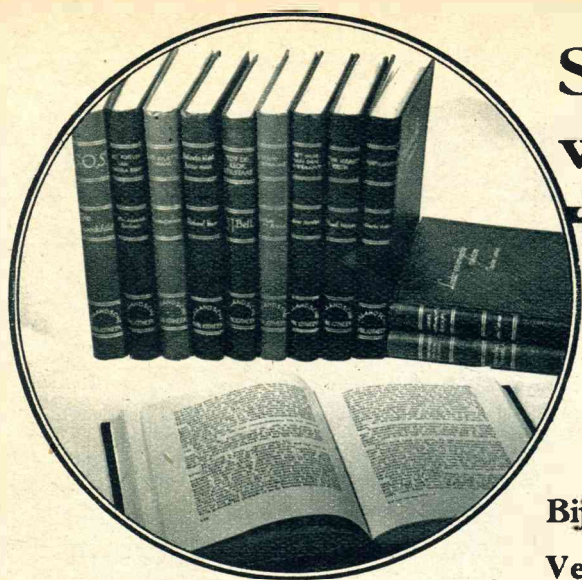
Intusschen hebben ook wij de overtuiging dat de Nederlaag van het oranjeteam tegen Engelsche profs grootser zou zijn geweest. Voornamelijk komt dit

De voetbalwedstrijd Nederland-Oostenrijk in het stadion te Amsterdam. Spelmoment. De uitstekende Oostenrijksche doelman Platzer stopt een gevaarlijk schot.

Nationale wedstrijd te Rotterdam. L. Dijkstra, de winnaar van 't 5000 M. nummer.

SPECIALE KERSTAANBIEDING van Luxe Boeken Holl. Bibliotheek

a. pakketten van 5 gebonden boeken f 2.50

b. „ „ 10 „ „ - 4.50

c. „ „ 20 „ „ - 8. —

Bij bestelling van 5 stuks op te geven 8 nummers

Bij bestelling van 10 en 20 stuks op te geven resp. 13 en 25 nummers.

Verkrijgbaar bij de bezorgers en agenten en aan ons hoofdkantoor.

1 Door den Nevel heen..... L. Francis
2 Om Harentwil Berta M. Clay
3 De verdwenen Robijn Charles Garvice
4 Rosemary Carew Joseph Höcking
5 De macht van zijn geld..... J. I. Lawrence
6 Het heilzame Vergift.. Fedor von Zobeltitz
7 De Secretaris v. d. Uitvinder, Patricia Wentworth
8 De schoone Getuige H. Curties
9 Diamantenjacht..... Lilian Quiller-Couch
10 Het meisje uit Montana, Grace Livingstone Hill
11 Het Graf in de Woestijn .. Henri van Duuren
12 Het Drama in den Vuurtoren.. Gordon Volk
13 Schandaal te Hunterstone Seldon Truss
14 De Wreker..... Mr. Belloc Lowndes
15 Voortvluchtig..... E. Charles Vivian
16 Geesten en Spoken in Penruddock.....
J. Russel Warren
17 S. O. S. Geo Goodchild
18 Belinda kiest haar man Richard Starr
19 Althea's Huwelijk, Effie Adelaide Rowlands

20 Een Jaar van haar Leven.... Hermine Black
21 De Kasteelvrouwe Charles Garvice
22 Het Huis aan den Overkant.... Oliver Sandys
23 Het Masker der Liefde
Effie Adelaide Rowlands
24 In stilte getrouwd Charlotte M. Brame
25 Sylvia vervangt de Vorstin.. J. Russell Warren
26 De Hebzucht van Mr. Carton.. Charles Garvice
27 Het Fortuin van Angela Brent.....
Effie Adelaide Rowlands
28 Een Meisje uit Duizenden, Charlotte M. Brame
29 Lady Juliet's Wraak Charles Garvice
30 Geoffrey — mijn Echtgenoot.. L. G. Moberley
31 De Twee Zusters Charlotte M. Brame
32 Een onberaden Stap, Effie Adelaide Rowlands
33 Linda's onverwachte Rijkdom, Charles Garvice
34 De verdwenen Erfgename .. L. G. Moberley
35 De Dwaasheid van een rijk Man.....
Concordia Merrel
36 Tot de Klok stilstaat J. J. Bell

37 Een Meisjesliefde Robert Disrael
38 De Eer van zijn Vader..... J. Vancouver
39 Filmster tegen wil en dank.. Richard Starr
40 De Prijs van haar Liefde.. Charlotte M. Brame
41 Onder de Plak van Cynthia... Norma Knight
42 Edna's Echtgenoot J. Vancouver
43 Rose Ellen en het Juweel.. Patricia Wentworth
44 De valsche Beschuldiging Fred M. White
45 Boven de Wet Frank C. Robertson
46 De Prinses i. d. Wolkenkrabber, Anne Gardner
47 De zilveren Fluit Lida Larrimore
48 Eendagskoningin J. S. Fletcher
49 Het Verleden van den Kettingganger.....
William McLeod. Raine
50 De Schipbreuk Marcia MacDonald
51 Beneden haar Stand.. Beatrix Burton Morgan
52 De Patiënten van Dr. Sylvia.. Josep MacCord
53 Het Meisje en de Millioenen, Patricia Wentworth
54 Jocelyn koopt een Huis.. Louise Platt Hauck
55 Passagier derde klas Ruth Wright

Toezening per post geschiedt
alleen na ontvangst van het
bedrag per giro, per postwissel
of in postzegels. De porto resp.
20 ct., 30 ct. en 40 ct., moet
dan worden bijgevoegd.

Spoedige bestelling is gewenscht
daar van eenige nummers een
klein aantal in voorraad is.

BESTELBILJET

Ondergeteekende

Plaats.....

Straat.....

verzoekt te zenden per agent, per post, pakket a, b, c, bestaande uit de volgende nos.

.....

.....

Het bedrag werd heden gezonden per postwissel, in

postzegels, gestort op giro no. van

Van de onderstreepte woorden
doorhalen wat niet verlangd wordt

Ons schitterend Kerstboek

hetwelk wij, als een premie voor onze abonné's, tegen de uiterst
geringe vergoeding van slechts **80 cts.** hebben verkrijgbaar gesteld,
vindt een geweldigen aftrek. Zij die nog niet in het bezit mochten
zijn van dit kostelijk werk, zullen derhalve goed doen dit zoo spoedig
mogelijk aan te schaffen, vóór de oplage volledig is uitverkocht!

U weet het: het **PRACHTIGE KERSTBOEK**, met den
bijzonder rijk gevarieerden inhoud, de groote en kleine los-
opgeplakte kleurplaten en den gratis bijgevoegden magnifieken
ZES-BLADIGEN WANDKALENDER, is verkrijgbaar bij
onze bezorgers, agenten of op ons Hoofdkantoor voor slechts

80
CENTS

HET BELAND

Niet 't minst belangrijke van 't belangrijke werk: berekeningen en teekeningen.

Die malle Nederlanders, heet het altijd; de Chinezen van Europa, iedereen lacht om ons land, rare dingen kun je 't meest in Nederland vinden. Enz. Allemaal overdrijving. In een ander land is het even raar en zijn er evenveel gekke dingen aan te wijzen, om van de mensen maar te zwijgen. In een rariteits-wedstrijd zou het nog lang niet zeker zijn, wie den eersten prijs zou halen. Maar voor degenen, die dan absoluut willen hebben, dat Nederland een raar exemplaar onder de landen en naties is, was er den laatsten tijd een nieuw bewijs voor hun stelling te vinden in Twente en den Achterhoek. Daar werden zoo maar bruggen op het droge gebouwd. Geen water, wel bruggen, ergens in een stuk hei of braakliggend land neergepoot. Wie bouwt er nu bruggen als er geen kanaal of rivier is?

Maar wie dat beschouwt als een nieuw bewijs van onze rariteit, heeft het erg mis, en bewijst alleen van zichzelf, dat hij het A.B.C. van waterbouwkunde niet kent. Of eigenlijk heeft men heelemaal niets te weten van waterbouw om te begrijpen, dat je beter eerst een brug kunt bouwen vóór het kanaal gegraven is. Dat is zoo klaar als helder water. Als er dus een Twente-Rijnkanaal gegraven moet worden, dat weer een flink aantal bruggen noodig maakt, worden eerst de bruggen gebouwd en daarna het kanaal er onder gegraven. Het is gemakkelijker werken op land dan in en op

het water. Alleen blijft er dan voor een leek de verbaasde bewondering over de nauwkeurigheid, waarmee overal de bruggen precies op de goede plek zijn gebouwd. Voor ingenieurs en andere vakmensen spreekt dat vanzelf — waarvoor dienen anders de talloze ingewikkelde berekeningen en teekeningen? — maar als wij eerst bruggen bouwden en dan een kanaal groeven, zouden we bang zijn, dat wij telkens links of rechts van de brug zouden uitkomen met onze vaargeul. Dat klinkt voor vakmansooren waarschijnlijk erg raar, maar een leek is ervoor om rare dingen te zeggen over het vak, waarin hij leek is.

Het landschap-met-de-bruggen-zonder-water bestaat ongeveer niet meer. Want na de bruggen is het water gekomen: het Twente-Rijnkanaal is gedeeltelijk gereed, op andere gedeelten is het werk in volle uitvoering. Veertien dagen geleden is een

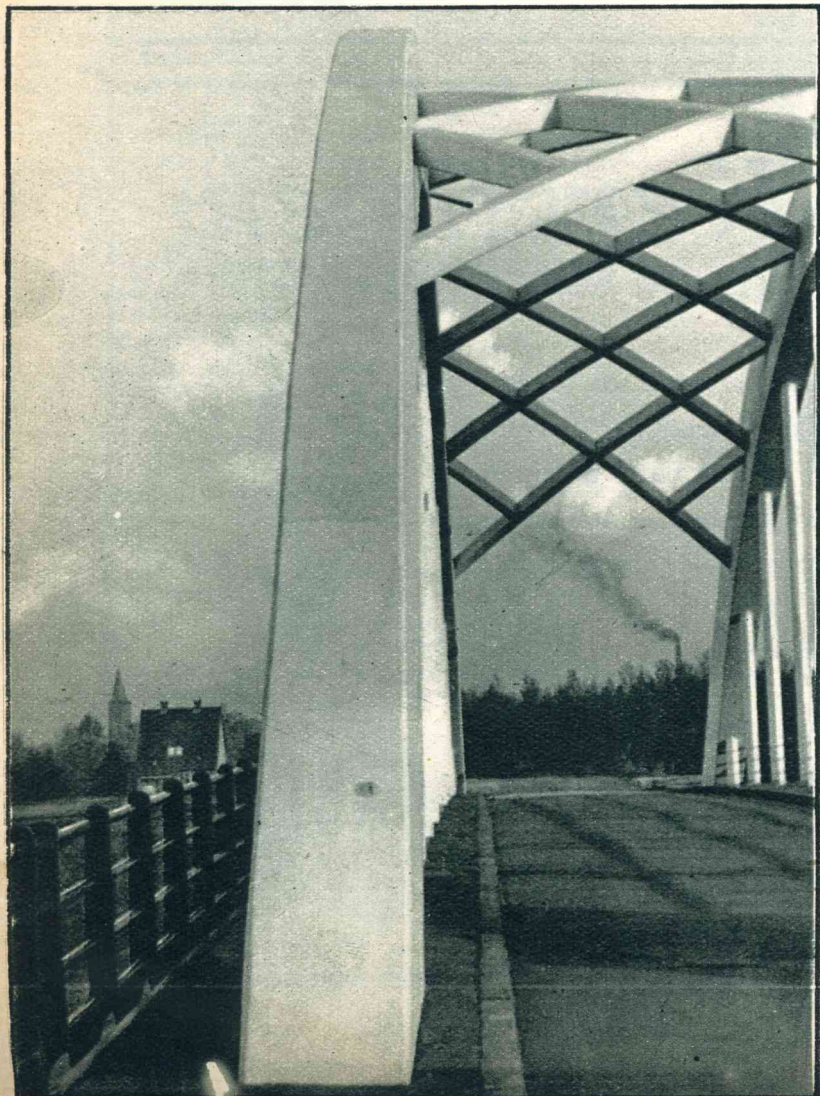

stuk van het kanaal voor de scheepvaart opengesteld, en daarmee werd gedeeltelijk het einde van een groot en belangrijk werk bereikt. Een groot en belangrijk werk; want vóór dit kanaal bestond, was er in ons land geen enkele volkrijke streek zonder behoorlijken waterweg, behalve Twente. Uit die uitzonderingspositie is het nijvere deel van Overijssel nu bevrijd, en iedereen kan begrijpen wat het nieuwe kanaal voor een industrie-land als Twente beteekent. Enschede en heel Twente wordt erdoor verbonden met den IJssel en vandaar met den Rijn; later wordt de verbinding nog beter, wanneer het kanaal van Almen bij Zutphen naar den Rijn is gegraven; daarmee wordt het bochtige stuk IJssel vanaf Zutphen naar den Rijn vermeden. Maar het kanaal Almen-Rijn zal pas werkelijkheid zijn in de toekomst.... Voorloopig wordt alleen het Twente-IJsselkanaal voltooid, van Twente naar Zutphen.

Niet alleen voor handel en industrie, als waterweg, is het nieuwe kanaal van groot belang. Het gebied van Berkel, Bolksbeek en Schipbeek komt

Een van de vele betonnen boogbruggen over 't kanaal (de brug bij Goor).

Waar beken in het kanaal uitmonden, dreigt gevaar van verzanding door het zand, dat deze beken meevoeren; daarom heeft men op die plaatsen 'n „zandvang” aangelegd, een bassin waar 't zand kan bezinken, alvorens men het beekwater in 't kanaal toelaat.

GRIJKE WERK

Als gevolg van het hoogteverschil van het terrein langs het kanaal is voor den bouw van de sluis bij Delden geen diep graafwerk noodig. Omdat het terrein later opgespoten wordt, heeft men de sluiswachtershuizen op palen gebouwd; later zal de ruimte onder den vloer worden gevuld.

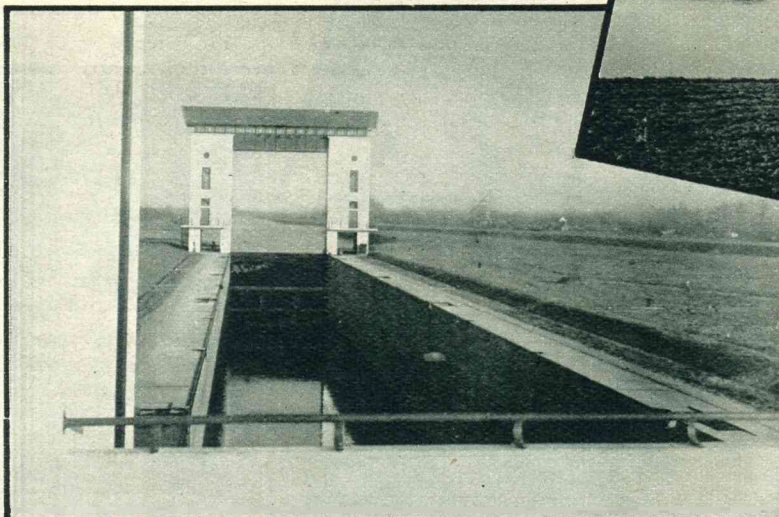
nu in veel gunstiger conditie, want het water van dit gebied zal op het nieuwe kanaal worden opgenomen. De Bolksbeek wordt verruimd, waardoor het overvloedige water van de Berkel kan lozen op het kanaal, en de Schipbeek niet meer zooals vroeger meer moet afvoeren dan zij kan. De afwatering van het gebied Zutphen-Hengelo was allebehalve ideaal; de ellende bijv. van de telkens buiten de oevers tredende Schipbeek is bekend — niet alleen bij de bewoners dier streek — en als men weet, dat die misère door het nieuwe kanaal

Een der groote graafmachines op kolossale rupsbanden, die het kanaal verder graven.

wordt voorkomen, zal men begrijpen, dat dit geen gering voordeel is.

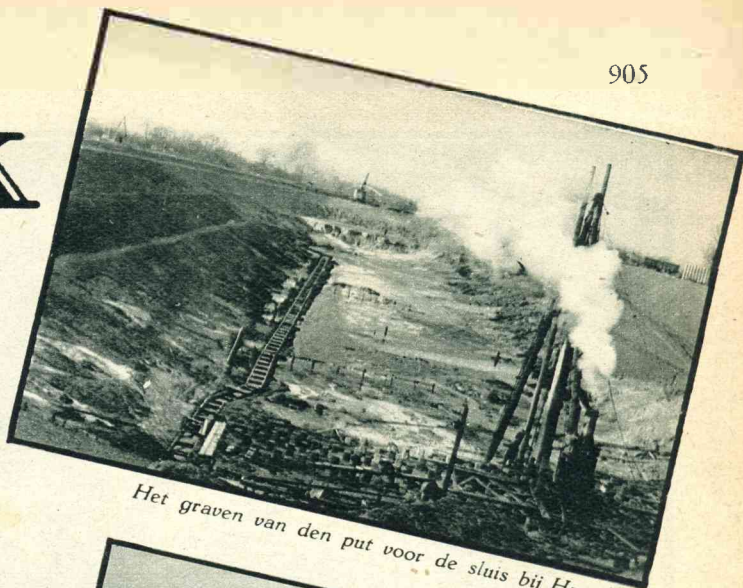
In Maart 1930 werd met het werk begonnen; in minder dan vier jaar is nu, onder leiding van dr. ir. Wentholt, 25 K.M. kanaal met alle bijbehorende werken voltooid; van die kunstwerken (o.a. de vele bruggen) zijn de grond-duikers mede van de interessantste. Enkele beken, die het kanaal kruisen, worden n.l. door breede betonnen tunnels onder het kanaal geleid. De grootste is die van de Schipbeek, die per seconde 40 M³. water moet kunnen doorlaten. Alleen begin en einde van deze watertunnels zijn nu nog zichtbaar; het knappe en interessante ingenieurswerk ligt bijna geheel voor altijd voor het oog verborgen, onder land en onder het kanaal.

De duurste kunstwerken zijn de drie sluisen bij Eefde, Delden en Hengelo, waarvan die te Eefde de deur vormt tusschen het kanaal en den IJssel. De sluisen hebben een gewichtige en zware taak, welke duidelijk blijkt uit de volgende cijfers: het gaat hier niet om een verschil in waterstand van enkele meters, maar van tientallen meters. Het verschil in waterstand bij den IJssel en bij Hengelo gaat ver boven de 20 M. uit; bij sluisen, die zoo'n kolossaal verschil van waterstand moeten regelen, kon geen „revolutie-bouw” gepleegd worden!

Waar het kanaal (links) in den IJssel uitloopt.

De sluis te Eefde, de eerste vanaf den IJssel, die met de witte gebouwen tegen den groenen achtergrond van de beplanting langs een bocht van het kanaal, een opvallend en eigenaardig gezicht oplevert.

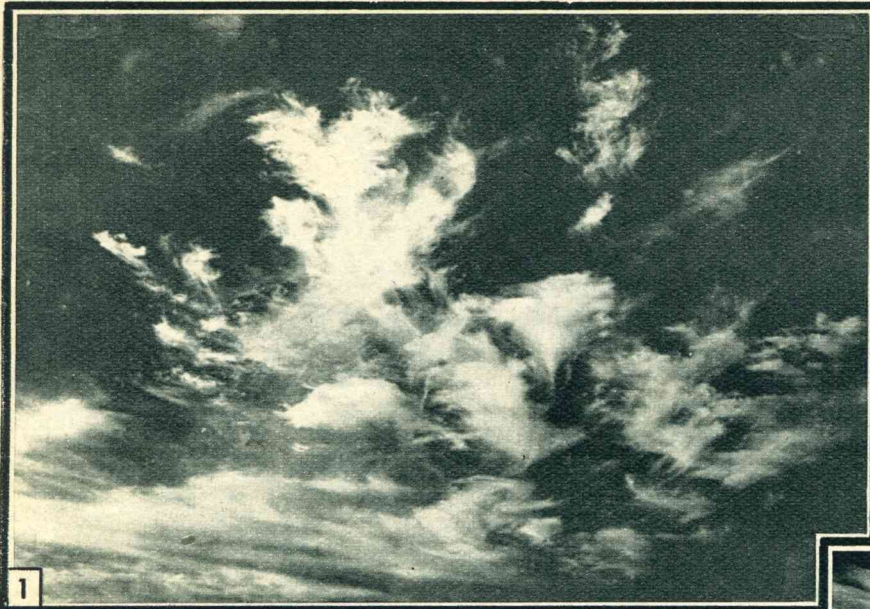

Het graven van den put voor de sluis bij Hengelo.

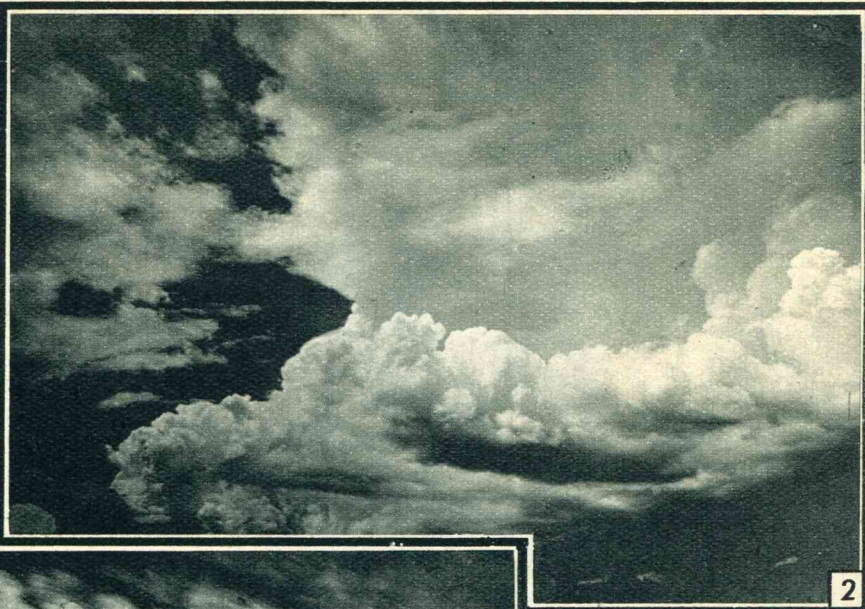

De brug bij Lochem.

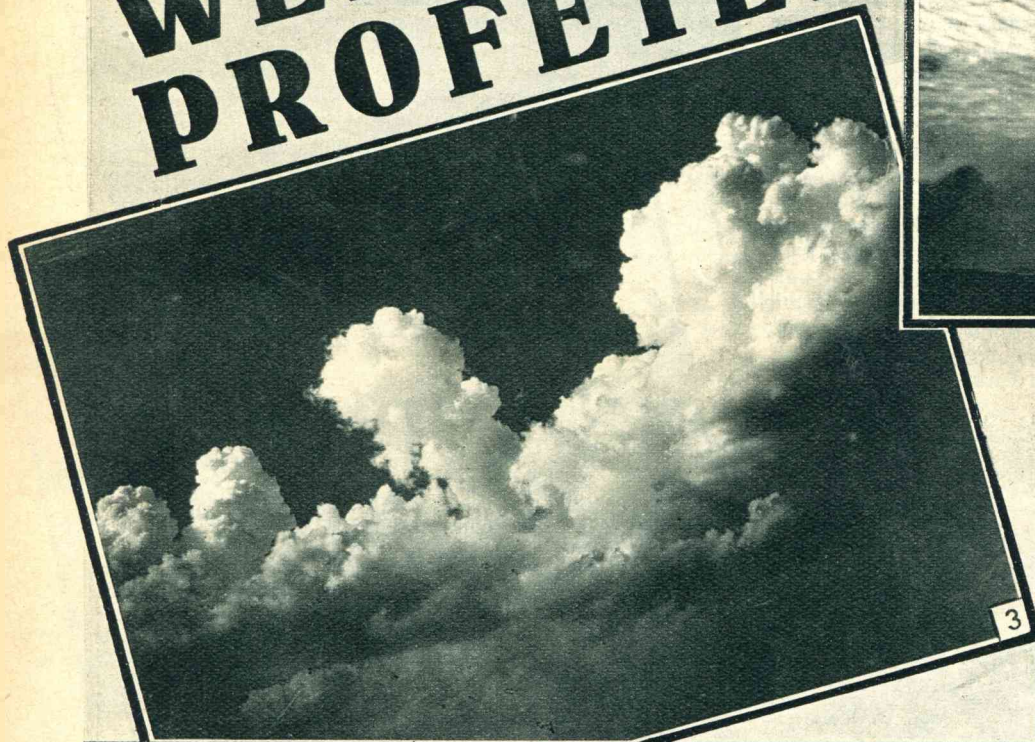

1

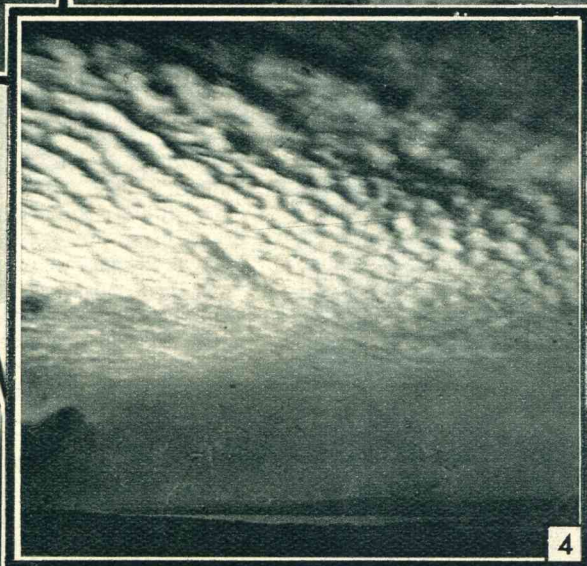

2

WEER- PROFETEN

3

4

Voor sommigen is het weerbericht de eenige bron voor hun kennis van het weer, en anderen moeten wachten tot het regent of sneeuwt voor zij het weten, maar er zijn er ook, die met minder of meer zekerheid kunnen voorspellen, of het regen of zon zal zijn. Ook aan de wolken ontleenen zij die wetenschap; voor die wolkenlezers zijn de cirrus, de cumulus en de stratus (vederwolk, stapelwolk en laagwolk) niet alleen mooi

en eigenaardig gevormd, maar zij zien er ook in of het weer zal veranderen, of het morgen goed weer voor een uitstapje zal zijn, of de vorst zal aanhouden en of de zeeman zich op storm moet voorbereiden.

5

6

1. Cirrus of vederwolk op een hoogte van ongeveer 7000 M., waar de temperatuur onder het vriespunt ligt; zij kunnen wijzen op naderend slecht weer.

2. Stapelwolken, mooi weer-wolken; maar wanneer zij, zoals hier, overgaan in een gelijkmatig wolk-gordijn, moet men vreezen voor verandering van weer.

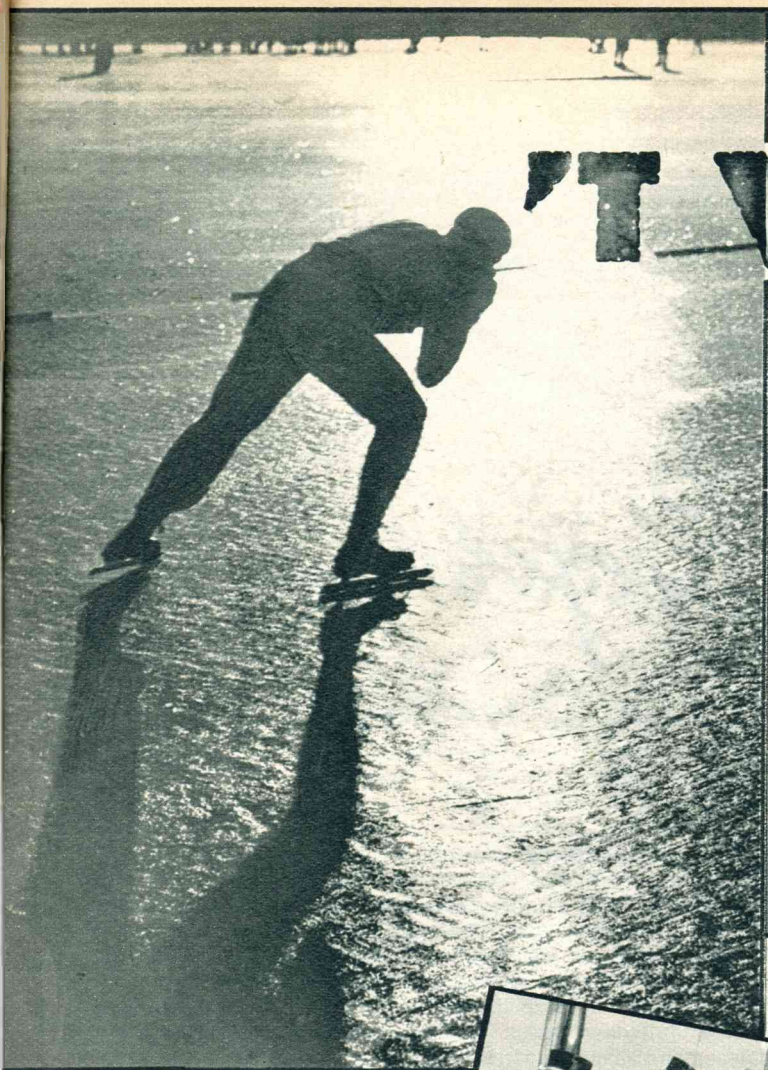
3. De stapelwolken kruien over elkaar en veranderen voortdurend van vorm, onderaan wordt het donker en dreigend — zal er onweer komen?

4. De alto-cirruswolken, de hoogste, 10.000 M. en meer boven de aarde. Zij schijnen zich soms niet te bewegen, maar trekken in werkelijkheid met een snelheid van rond de 90 K.M. door het luchtruim.

5. Cirrokumulus, schapenwolk; mooi weer.

6. Lage stapelwolk die in regenwolken overgaat.

'T WAS WINTER

Vorst, ijsgang op de rivieren, dat beteekent, dat de schipbruggen buiten dienst worden gesteld (Deventer).

Bij de wedstrijden der Kon. Ned. Vereeniging „De IJclub” te Leeuwarden verscheen het bestuur in oud Friesch costuum, met korte broek en hoogen hoed.

Nederlandsche sport op de Gouwzee bij Monnikendam: ijszeilen en schaatsen.

In 't geheele land natuurlijk wedstrijden en hardrijderijen, vooral in het Noorden des lands. (Wedstrijden voor vrouwen te Tolbert, Gr.)

De Hoofdprijs

in de Sweepstake

door Berta Ruck

Er was een tijd geweest, dat Evangeline hem beschouwd had als het ideaal van den romantischen minnaar. Nu had zij een dof besef, dat ze Cedric's gezicht, na 'n driejarige verloving, vond lijken op... ja, waarop? Een goedkope illustratie bij een verhaaltje. Ja! Plotseling zag Evangeline het zóó, alsof zij het voor 't eerst zag, door de oogen van een ander meisje. Diep in haar wezen voelde zij zelfs een zekere schaamte, dat zij zich had laten inpakken door iets, wat het onbeschaafde meisje uit een Londensch buurtje zoo klaarblijkelijk steenkoud liet. En het was niet enkel een kwestie van uiterlijk. Het ging om het heele wezen, den heelen toestand. Mis, totaal verkeerd! „Ik bedank.” Terwijl Evangeline naar Cedric keek, had zij een gevoel, alsof er iets voor haar oogen in puin viel. Het leek haar plotseling, dat haar gebiedend gezegd was, wat zij nu doen moest — moest!

Zij moest daar verandering in brengen.

NEGENDE HOOFDSTUK — DE SPELBREEKSTER.

Cedric Hamble was één van die mannen, die aanstonds voelen, wanneer zij worden aangekeken, en door wie. Voor 't eerst dien middag voelde hij den blik van zijn verloofde naar zich toe komen, en hij dacht met zelfvoldaanheid: „Zoo, komt er een beetje leven in Angy? Wordt ze bang? Een beetje jaloersch? Denkt ze, dat ik naar 't goudvischje aan 't hengelen ben?” — en hij stond op, met een spottend afscheidslachje voor Minnie, die vervolgens door de omzittende dames werd aangevallen.

„Juffrouw Morris, u moet ons toch eens iets vertellen! Hebt u dat geld van dien prijs nu al? O nee? Dus u moet 't eigenlijk nog krijgen!”

Cedric Hamble had zich, met een zeker vertoon van eigendomsrecht, op de breede armleuning gezet van den stoel zijner verloofde. Evangeline zei iets, dat niemand dan hij verstaan kon, want er werd overal luid gepraat. Van den anderen kant der kamer zat „dat spichtige schepsel van Pritchard met haar kalfsoogen”, zooals Cedric haar beschreef, peinzend te kijken naar het fraaie groepje, dat die twee vormden. Zoo knap... zoo hoffelijk... en hij keek in haar oogen... wat zou hij nu zeggen?

De droefgeestige juffrouw Pritchard, die nog nooit een heesche mannenstem het woord „lieveling” had hooren fluisteren, was benieuwd, wat haar afgod nu zoo streelend zei tegen Evangeline...

„Wat praat je nu? Onze verloving... uitmaken? Je ijlt!”

Heftig schudde Evangeline het zwarte kopje.

„Pardon — ik ij niet. En ik méén 't.”

„En we zouden aanstaanden zomer trouwen!” protesteerde Cedric.

„Neem me niet kwalijk, Cedric, ik zou echt niet kunnen. Hier...”

Voorzichtig deed Evangeline den ring af, die den heelen middag zoo zwaar had gewogen aan haar vinger, en zij duwde dien in de gesloten hand van Cedric.

„Ze geeft hem een minnebriefje, om te lezen, als hij alleen is,” merkte de gevoelige juffrouw Pritchard op. „Zoo doen ze.”

„Maar als je drie jaar met iemand verloofd bent, kun je 'm toch zoo maar niet afdanken, midden in 'n theekransje, waar alle oude wijven van de streek bij zijn...”

„'t Spijt me erg... Ik weet wel, dat 't onhebbelijk is,” sprak Evangeline — maar zij voelde niets anders dan een onuitspreklijke verlichting. „'t Is heusch geen gril van 'n oogenblik, Cedric. Napraten is eigenlijk niet goed, maar... had je er eigenlijk niet even hard genoeg van als ik? Ik geloof, dat we allebei omgeslagen zijn — al heel lang geleden. Maar we moesten een duwtje hebben, om in te zien, waar we aan toe waren.”

„Ja ja,” mopperde Cedric, boos, omdat hij inzag, dat zij gelijk had; en nog boozier, omdat zij de eerste was geweest, om het uit te spreken. Alles liep verkeerd. „En dat duwtje komt van dat schepsel, dat dertigduizend pond in de Sweep gewonnen heeft.”

„Wát zeg je? Hoe kom je daarbij!” Zij schrok

ervan, dat hij haar gedachtengang zoo precies geraden had. No. 5

Cedric Hamble lachte even. „Dat heeft je uit je evenwicht geslagen, meisje. 't Heeft je ontevreden gemaakt. Je bent gaan denken, dat je 't nog wel eens anders kon probeeren. Daarom kom je nu zoo uit den hoek. Ik beklaag me heusch niet, hoor — 't is me er niet om te doen, je om te praten. Als je er zoo over denkt, vind ik 't best. 't Is alleen zoo komisch — dat onmogelijke kind spelbreekster!” Spottend vertrok hij zijn mond, toen hij naar juffrouw Morris keek, die met groote inspanning, een puntje tong uit den mond, haar katoenen handschoenen zat aan te trekken.

„Eén raad zal ik je geven — pas maar op voor die kat.”

„Dat hoef ik heusch niet. 't Is een...”

„Een zacht kind,” had ze willen zeggen. Maar zij twijfelde nu zelf aan die zachtheid. Zij keek tusschen de hoeden der praatsters door naar Minnie, die haar weer toelachte — maar... vergiste zij zich niet?... er was in dat lachje een bliksemsnelle, maar zeer duidelijke nabootsing van het poeslieve lachen der gastvrouw. Evangeline schoot bijna in den lach om die onverwachte, volmaakte imitatie; maar Minnie keek alweer bovenmate ernstig en netjes. Misschien was Minnie niet zoo erg zacht!

„'t Is een aardig en eerlijk kind, Cedric. Je schijnt iets op haar tegen te hebben!”

„Ik heb absoluut niets op haar tegen,” verklaarde Cedric luchtig — maar hij was niet oprecht. Hij was niet gewend aan minachting van vrouwen. Merkwaardig genoeg was zijn ijdelheid minder gekwetst door de verbreking van zijn verloving, dan door de onverschilligheid van dat achterbuurtkind, Minnie. Zoo'n nest! Daar zat ze doodkalm in zijn moeders salon, met „deftig” uitgespreide vingers haar kopje hanteerend, heelemaal op haar gemak — terwijl zij had moeten blozen en stotteren van verlegenheid. Ze liet zich niet inpalmen, ze trok zich niets aan van al wat Cedric tegen haar zei, ze weigerde zich als speelpop te laten gebruiken. Zij dorst er zelfs op te wijzen, dat een goed hart meer waard was dan een kroontje. Ze moest noodig op haar nummer gezet worden. „Waarom nemen jullie dat schepsel ook in huis; omdat ze geld heeft...”

Evangeline kreeg een kleur, en haar oogen flitsten, maar zij hield haar stem in bedwang. „Dat ze geld heeft, is voor ons geen reden.”

„Jullie zullen er nog eens leelijk spijt van hebben,” voorspelde Cedric. „Je zult zien, dat ze jullie in een minimum van tijd allemaal onder den duim heeft. Ze is al hard bezig! Let maar op mijn woorden.”

Toen de drie weer in den hoogen auto van Billy Jones zaten, en door het schemerend regenweer naar Bringwyn terugreden, slaakten zij onwillekeurig gezamenlijk een diepen, verkwikkenden zucht.

Daarna lachten zij om de vraag van Minnie: „Wat bedoelden die dames eigenlijk toen ze zeiden, dat 't zoo curieus was, de Sweep en die inbraak in één week. Zouden ze soms denken, dat ik wat met die inbrekers te maken heb?”

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

De verarmde familie Owen, de majoor, zijn vrouw, Ronnie de zoon en Evangeline de dochter, leven met Margaret de keukenmeid en Minnie het tweede meisje op „Bringwyn”, een vervallen landgoed. De Sweepstake is op komst; allen hebben een lot en men leeft in spanning. Door de radio hoort de familie het verslag van de race en dan blijkt, dat het tweede meisje den hoofdprijs heeft gewonnen. Minnie's hoogste verlangen blijkt te zijn als betalend logé in den familiekring der Owens te worden opgenomen. Hetgeen haar wordt toegestaan. Bij het eerste bezoek van de Owens aan de familie Hamble, met wier zoon Cedric Evangeline verloofd is, brengt Minnie de aanwezigen door haar gedrag telkens in angst.

TIENDE HOOFDSTUK — VERANDERING.

Toen eindelijk de officieele brief van het Iersche Hospitaal-Comité kwam, waarin mejuffrouw M. Morris hartelijk gefeliciteerd werd, en de vraag werd uitgesproken, op welke wijze zij het geld in ontvangst wenschte te nemen — toen versprak zich het meisje, dat het voorkomen, de spraak en de manieren van een logement-slavin had aangenomen.

„Dat spreekt toch vanzelf? Waarom zetten ze 't niet op mijn bank?”

„Bank?” herhaalden de Owens alle vier. „Heb je een bank?”

„Postspaarbank,” legde juffrouw Morris haastig uit, en zij kleurde tot aan haar onverbeterlijk ongekamde haar — zooals het scheen. „Maar daar kèn je niet meer dan vijfhonderd pond op zetten, hè? Nou, dan zel ik 'n andere soort bank moeten nemen.”

Dit was op Vrijdag onder het diner, het gewone Bringwyn-diner.

Als gewoonlijk had Margaret de soep veel te zout gemaakt, alsof zij nog op iets anders verliefd was dan op de huiselijke heerschappij; en als gewoonlijk had zij den vischschotel bedorven met een soort stijfsel, die den naam saus droeg. Als gewoonlijk had Evangeline de rozen, die nog niet verregend waren, in de witte kom midden op tafel gezet, en er vier oude witporseleinen kande-laars met rose kaarsen omheen geplaatst. Alles was als gewoonlijk, behalve het tweede meisje.

Achter den stoel van den majoor stond Anne Hilton, de plaatsvervangster van Minnie Morris, door deze zelf uit Londen opgeroepen. Anne was veel beter gekleed dan vroeger Minnie, en zij deed haar werk veel handiger. Zij was volgzzaam, kalm en bleek, en zij had mevrouw Owen verteld, dat zij o zooveel narigheid in haar leven gehad had, zóóveel, dat zij ongeveer alles (wat zeggen wou: de tyrannie van Margaret, de keukenmeid) betrekkelijk nog rust en vrede vond. Rechts van den majoor zat het voormalige binnenmeisje, nu betalend logée, juffrouw Morris.

„Meneer Ronnie!” Met haar elleboog op tafel sprak Minnie den zoon des huizes aan, die nog steeds hetzelfde zwarte pak droeg aan tafel, dat in dien zomer van Pearl al kaal op de naden was. „Meneer Ronnie! Ik wou u wat vragen. Zou u niet voor me geld en zoo kennen zorgen — net as u voor al die ouwe dames doet? U ken er natuurlijk voor rekenen wat u iedereen rekent — maar dan weet ik teminste, dat ik niet bezwendeld wor.”

„Dank u zeer voor 't vertrouwen!” zei Ronnie op dien genoeglijken, behulpzamen toon, waarmee hij scheen te beduiden, dat de firma G. Owen en Zonen altijd haar uiterste best zou doen voor iederen cliënt, hoewel de heer R. Owen persoonlijk zich niets meer voor de zaken interesseerde. „Meent u werkelijk, dat u al dat geld door de firma wilt laten beheeren?”

De kleine kapitaliste hield haar onverzorgde hoofd opzij en zat een stuk brood te verkrumelen. Ronnie vroeg zich af, of zij toch nog even over de betrouwbaarheid van de firma G. Owen wou nadenken.

Het meisje echter zat te denken: „Nu zegt hij u — dat kan zijn, omdat we 't over zaken hebben; maar hij zegt óók haast nooit meer Minnie...” Toen snoof zij. („Ik moet oppassen, dat ik dat snuiven niet vergeet.”) Toen richtte zij haar brilleglazen naar het gelaat van den jongen man, die met zijn grijze, gemoedelijke oogen terugkeek, en zij ging voort: „Ik weet niks van uw firma, meneer Ronnie. Ik heb heelemáál geen verstand van firma's. Maar as 't iemand is, die je kent, en waar je mee praat en waar je mee an één tafel zit — nou, dan voel je je meer op je gemak, vin ik. Dus al doet zoogenaamd de firma

de zaken, dan bin ik toch een klant van u, en dan vraag ik an u, wat ik met me geld doen zel.”

„Goed,” zei Ronnie. „Ik wil je met alle plezier helpen. Maar zou je niet een beetje moderner firma nemen? Wij zijn maar ouderwetsche plattelands-menschen...”

„Toe nou! Voor mijn part is de firma ouwerwetsch — ik vin u modern genoeg,” verklaarde juffrouw Morris, en Ronnie dankte met een schertsend knikje voor het compliment. „En as ik u was, hield ik me mond maar 'n beetje over ouwerwetsch. U heb toch zeker nog ambisie?”

Ronnie lachte even, niet zonder verlegenheid. „Er heeft eens iemand gezegd, dat ik al mijn ambitie noodig scheen te hebben, om hier de zomers en de winters door te komen.”

„Zoo! Zee ze dat?” vroeg juffrouw Morris belangstellend. De drie andere Owens begrepen wel, wie die „iemand” was — Ronnie's verloren liefde, Pearl Stonor. Haar naam werd nooit meer genoemd; nooit naderde iemand het graf van dat stukje romantiek. „Dat vin ik nogal onhebbelijk. Je mot nooit iemand zoo recht in ze gezicht de waarheid zeggen.”

Evangeline dacht: „Zou Cedric gelijk hebben? Begint dat kleine ding hier den baas te spelen — en is Ronnie nummer één?”

Ronnie kwam echter wakker uit zijn herinneringen; hij rechte zijn schouders en sprak: „Ik weet anders best van aanpakken, als er iets te doen valt. Als ik kans zie, om zaken te doen, laat ik die heusch niet door m'n vingers glijpen. Ik bedoel alleen, dat we onze agenten in Londen in den arm zullen moeten nemen...”

„Nou, dan gaat u na Londen en dan zoekt u ze op, meneer Ronnie. Op mijn kosten natuurlijk. Waarom niet?”

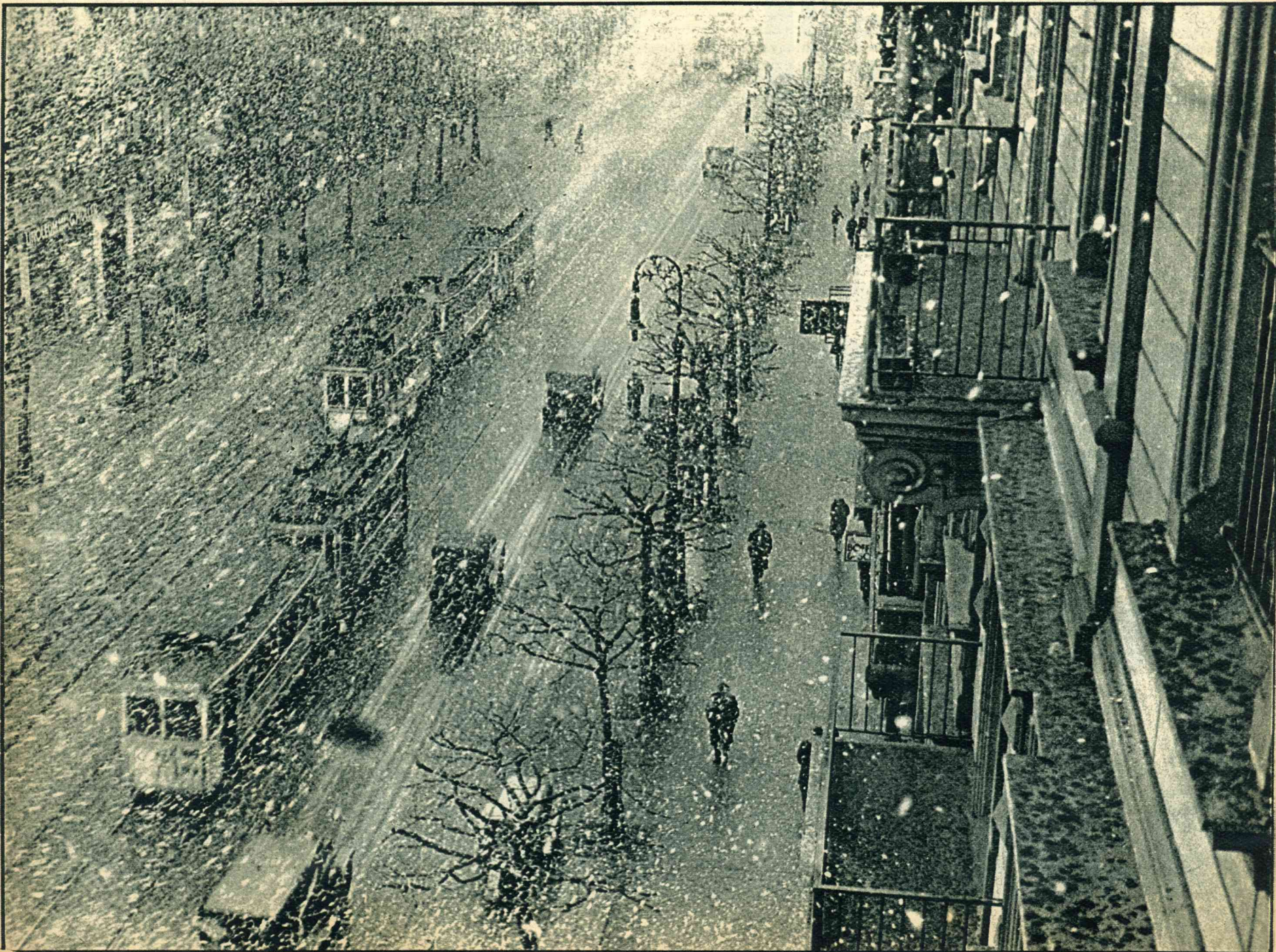
„Daar heb ik natuurlijk niet 't minste bezwaar tegen,” antwoordde Ronnie, zichtbaar opklarend.

Zijn moeder keek, of Anne, die de lange reis naar de keuken had ondernomen, om den gewonen Vrijdagschen rijstpudding te halen, wel inderdaad weg was; toen sprak zij triomfantelijk: „Zoo, jongen, nu kun je oom George eens laten zien wat je waard bent! Hij doet maar steeds, of hij je dat saale kantoerwerk alleen maar laat doen, omdat je zijn neef bent!”

„O, moeder, hij is heusch niet onaardig,” verontschuldigde Ronnie den afwezige lachend.

Minnie Morris kwam er ietwat heftig tusschen: „Allemachtig! Hij denkt zeker, dat meneer Ronnie nog een joggie van zeventien is, net als toen ie bij 't leger ging — dat hebben ze me in de keuken verteld, ziet u — en hij is waar-schijnlijk de eenige in de heele firma, waar nog leven in zit — iemand, die 't

Natte sneeuw.

Altijd een fraaie huid met „Zij” CRÈME

Prijzen 20-30 en 60 ct.

J. CERATI
HAARKUNDIGE
AMSTERDAM
VOSSIUSSTRAAT 2

Het gebruik van mijn haarpreparaten, ondersteund door mijn methode van haarverzorging, geeft bij dagelijksche toepassing onovertroffen resultaten. Te spreken alle werkdagen van 10-12 en 1-6 uur en des Maandags-, Woensdags- en Vrijdagsavonds van 7-8 uur en volgens afspraak.

Postzegelnieuws
m. Encyclop. 35 jrg. f 2.—
p. j. Prfmr. gratis. Versch.
1000 st. f 1.80, 2000 f 4.—
3000 f 10.—, 10000 f 85.—

Zichtz. op aanvraag. **R. KINGMA**,
Apeldoorn, Postr. 99018, Tel. 3536

BEATA

De vloeibare
caramel in
deze bonbon is
verrassend lekker.

RINGERS
Let op den naam!

LEVENSVZER.-Mij. „HAARLEM”

Opgericht 1873

Haarlem - Wilsonsplein 11

Sluit alle soorten Levens-,
Pensioenen- en Volksverzekeringen

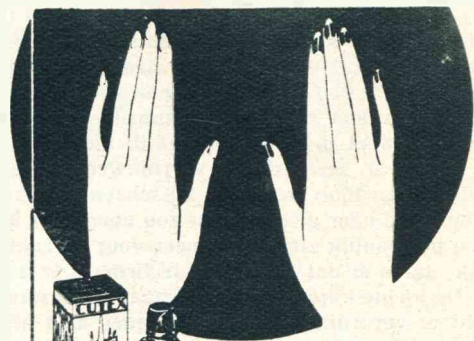
NU meer dan ooit hebben alleen de
best onderlegden kans op een aanstelling
PBNA, het Nederlandsche Technicum te
Arnhem, leidt schriftelijk op voor:

- alle lagere en middelbare technische beroepen;
- verscheiden N.O.-akten (rijks-betrekkings!);
- examens van verschillende vak-organisaties;
- PBNA-examens (onder strenge controle).

*studeer
techniek!
thuis!*

Uiterstserieuze behartiging der studiebelangen
Vraag het kostel. prosp. No. 12 C eens aan!

PBNA

ZACHTROSE
tot KORAAALROOD

Gebruik steeds de tint
Cutex-Nagellak, die
past bij Uw japon.

Iedere moderne vrouw gebruikt tegenwoordig verschillende kleuren nagellak. Een vrouw met goeden smaak, die prijs stelt op kwaliteit, vindt in Cutex alles wat zij wenschen kan. De lak is gemakkelijk aan te brengen, droogt snel en blijft dagen lang goed. Cutex Nagellak is in verschillende aantrekkelijke kleuren verkrijgbaar; zij is zuinig in het gebruik. Indien U het fleschje na gebruik goed sluit, blijft Cutex steeds in goede conditie.

CUTEX
NAGELLAK

Alles voor mooie nagels

Persil
Het waschmiddel van
Millioenen
Huisvrouwen!

E. Ostermann & Co's Handel Mij. N.V., Ad'Am. Fabrieken te Jutphaas bij Utrecht.

Op de spoorbrug te Deventer sloegen twee paarden op hol. Het ongeval liep nog goed af; de wagen met cement kantelde op de rails.

„THEOPHILE”

Utrechtschestraat 118, Amsterdam
**BESTE HAARKLEUR- EN
HAARGROEIMIDDEL**
Afgehaald f 2.— per flacon
Franco na toezending v. f 2.40
per postwissel of aan postzegels,
rembours f 2.60.

Op reis door Nederland.

MISTIGE MORGEN AAN DEN OUDEN RIJN BIJ HARMELLEN.

vliegenierskruis hèt notabene! Zoo zie je, dat die Sweep toch nog wel èrreges goed voor is. As ze op 't kantoor meneer Ronnie niet hadden...."

Ronnie gaf lachend toe: „Ze zullen 't natuurlijk wel erg belangrijk vinden, dat ik een nieuwe cliënt aanbreng — en dan zóó een!”

„O zoo Koos,” zei Minnie. „Maar as u dan me zaken wil behartigen, ken u direct al wat voor me doen, meneer Ronnie. Ik zel 't u laten zien. Escuseert u me een minuutje, mevrouw?” Zij schoof haar stoel achteruit, sprong op en piepte snel de kamer uit.

De familie, opgewonden, vergenoegd en verslagen tegelijk, had nauwelijks den tijd gehad, om een paar verbaasde opmerkingen te wisselen, of er werd luid tegen de eetkamerdeur gebonkt, en Ronnie sprong op, om die te openen, alus toegang verleenend aan.... een groote kleerkist, waarachter de tengere, hijgende gedaante van juffrouw Morris stond te worstelen. Hij nam de kist van haar over. Het ding was vrij zwaar.

„Wat is dat in 's hemelsnaam?”

„Me brieven,” hijgde Minnie. „Dat is nog maar een gedeelte. De brievenbesteller komt ieder oogenblik met 'n zak aanslepen. U ken met dat stelletje beginnen, dan verdient u uw geld meteen niet voor niks.” Zij nam twee handen vol ongeopende brieven uit de kist en spreidde ze op tafel uit, zooals een waarzegster het de kaarten doet.

Onwillekeurig greep Evangeline er een paar. „Hè, laten we er een paar openmaken, Minnie.... juffrouw Minnie!”

„Ga je gang, Evangeline.... juffrouw Evangeline. De minnebrieven binnen 't leukste!”

Zij begon de enveloppen te sorteeren. Lange, dikke enveloppen.... „Dat zijn circulaire van effecten-makelaars,” zei Ronnie. „Die komen natuurlijk bij honderden.” Brieven van liefdadige instellingen. Bedelbrieven bij de vleet, in alle kleuren inkt of met potlood geschreven. Er waren telegrammen, geteekend: „Een belangstellende” — „Een oude vriend, die niet graag vergeten wordt”.... „Wie is dat, juffrouw Morris?” — „Ik zel 'n boon worden as ik 't weet. Ken ze heelen naam niet!” Er waren brieven, die statig begonnen: „Mevrouw, u zult 't hopelijk een wildvreemde niet kwalijk nemen, dat hij zoo vrij is, het woord tot u te richten....” en die eindigden met het voorstel tot een ontmoeting met den schrijver, die getuigenissen van leeraren en geestelijken kon toonen. Er waren brieven, die begonnen: „Troetelkind der Fortuin” of: „Gelukkig meisje! Iemand, die nooit iets anders heeft gekend dan wreeden tegenspoed, smeekt u om een klein aandeel....”

„O ja?” mompelde Ronnie. „Hier hebt u mijn eersten raad — maak van dat heele boeltje een brandstapel achter in den tuin.”

„Mot ik me toch eerst geameseerd hebben met ze te lezen,” protesteerde Minnie tegen dit voorstel. „En dān ken u raad geven, meneer Ronnie.” Hij merkte op, dat het kleine, bleke ding bloosde van opwinding en pret; en als zij lachte, had zij heel kleine witte tandjes en een aardig kuiltje in haar kin. „Hier heb ik 'n leuke....” Zij las voor van een vel grijs postpapier:

„Hooggeachte juffrouw Morris,

„Ik veronderstel, dat u een ongehuwde jongedame bent, en kom u dus vragen, of u met mij in briefwisseling zou willen treden, met het oog op een later huwelijk. Ik ben drieëndertig jaar oud, Britsch onderdaan, net voorkomen en goed karakter....”

„Wat 'n leukerd, hè? Nou, meneer Ronnie, geeft u ze maar antwoord. Ik zel d'r hier en daar 'n paar woordjes opschrijven, voor de rest gaat u uw gang maar. Wacht — hier is nog 'n grapjas — die hèt wat uitgevonden, en as ik 't betaal zel ie de heele wereld veranderen, zeit ie. Klinkt nogal erg hè?”

„Ik vind 't heerlijk klinken.”

„Ja — u bent maar voor de verandering, juffrouw Evangeline!” Het gewezen dienstmeisje gaf den stapel brieven een stevigen duw, die ze in de richting van den zoon des huizes bracht — toen wendde zij zich tot de zuster van haar nieuwen raadsman.

„Mijn beurt,” dacht Evangeline gelaten. „Wat zal ik voor standje krijgen?”

Met een inleidend gesnuif, en met haar vriendelijkste stemgeluid zei Minnie: „As u maar niet denkt, dat ik 't niet gemerkt heb bij mevrouw Hamble! Ze hebben natuurlijk allemaal gedacht, dat u die jongeneer maar zoo'n beetje tegen u liet smoezen. Maar ik zag best, dat u 'm zijn ring teruggaf. Dat von ik wel een goed idee. Hoe bin u eigenlijk met die knaap verloofd geraakt, juffrouw Angy?”

Evangeline zelf kon evenmin als haar ouders en haar broer begrijpen, waarom zij zich niet beleedigd voelde door dien aanval op haar persoonlijke gevoelens. Het was meer dan eigenaardig — maar de heele familie had het gevoel, alsof zij zich nooit beleedigd zouden kunnen achten door iets, dat Minnie Morris zei.

„'t Zal wel gebeurd zijn, omdat 't drie jaar geleden gebeurd is — toen ik nog zooveel jonger was, en romantischer — en hij was de eenige jonge man in de buurt, die er behoorlijk uitzag, en 't was zoo'n prachtige zomer, we waren veel buiten en 't leek haast zonde, je in zoo'n Junimaand niet te verloven.”

De familie luisterde gespannen naar die openhartige verklaring van Evangeline. Dit was inderdaad een verandering!

„En heb u 't toe drie jaar vol kunnen houden, juffrouw Angy?”

„Zoo gaat 't met zooveel engagementen. Misschien had ik een beetje angst om over te blijven. Dat hebben meer meisjes. Ze nemen 't eerste huwelijksaanzoek maar aan, omdat ze bang zijn, dat er geen tweede komt.”

„As u maar niet zóó bang ben om over te schieten, dat u die jongen van Hamble terugneemt! Hij probeert toch zeker om weer an te pappen?”

„Hij heeft me geschreven, of ik er nog eens over wou denken.”

Evangeline's bloedverwanten zetten groote oogen op. Zij hadden dit nog niet gehoord. Verbaasd dacht de majoor: „'t Lijkt wel, of dat kind ons in huis heeft genomen! Straks leest ze Carry en mij ook nog de les!”

Nu was zij nog met Evangeline bezig. „Ik zou zoo zeggen, dat u er al lang genoeg over gedacht heb. 't Was toch niks voor u — net zoo min as dat kereltje met z'n goeie karakter, dat mij die brief schreef, wat voor mijn is. U mot me toch es wat zeggen,” ging Minnie voort, met haar ellebogen op tafel, „heb u nerges anders liefhebberij in?”

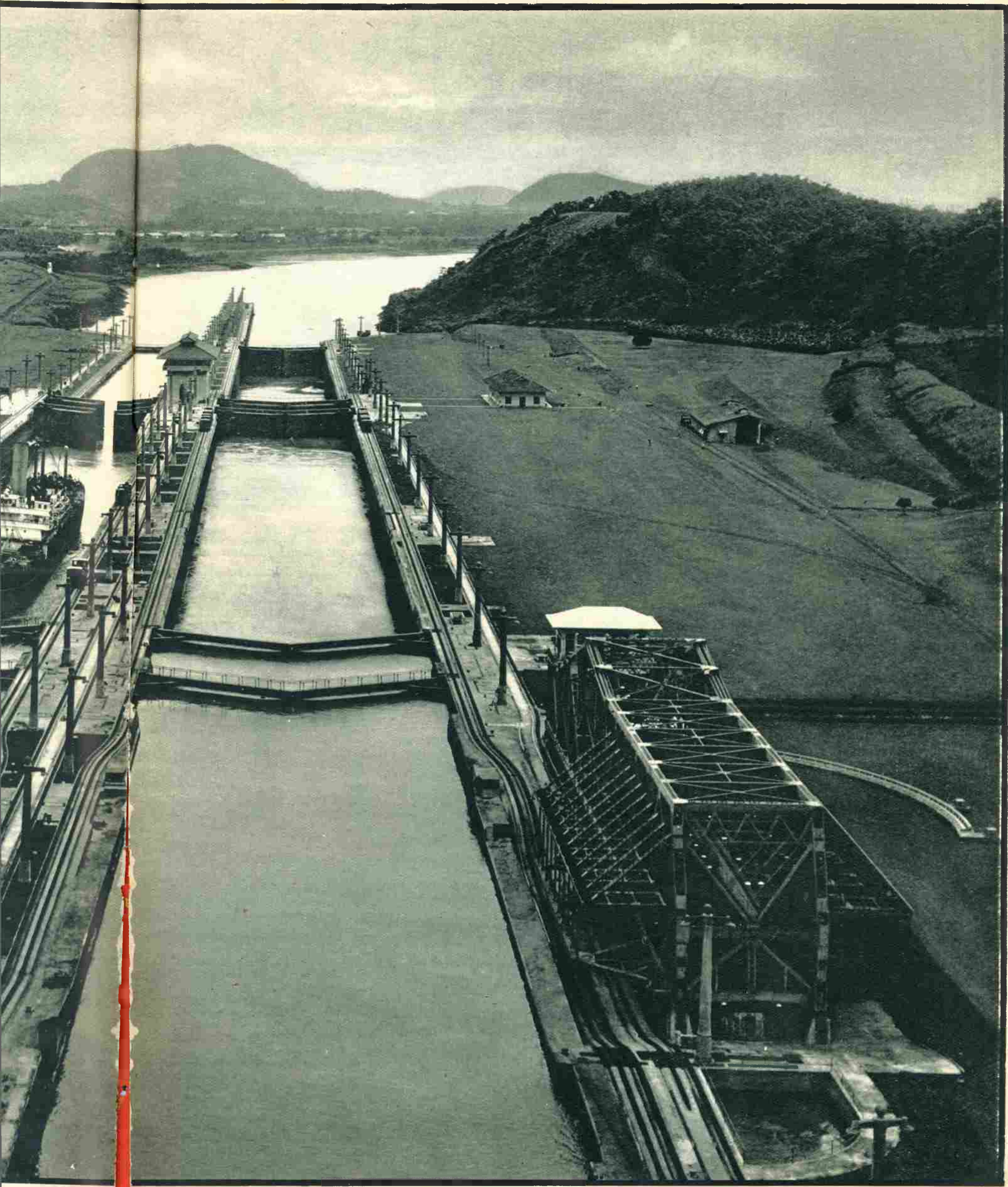
„Natuurlijk!” zei Evangeline blozend. „Ik heb altijd zin gehad om te schilderen en te tekenen en te studeeren....”

„Nou, dan mot u dat doen!”

„Hier? In zoo'n uithoek?”

„O ja — over uithoeken gesproken!” riep Minnie uit. „Daar wou ik u nog wat over zeggen.”

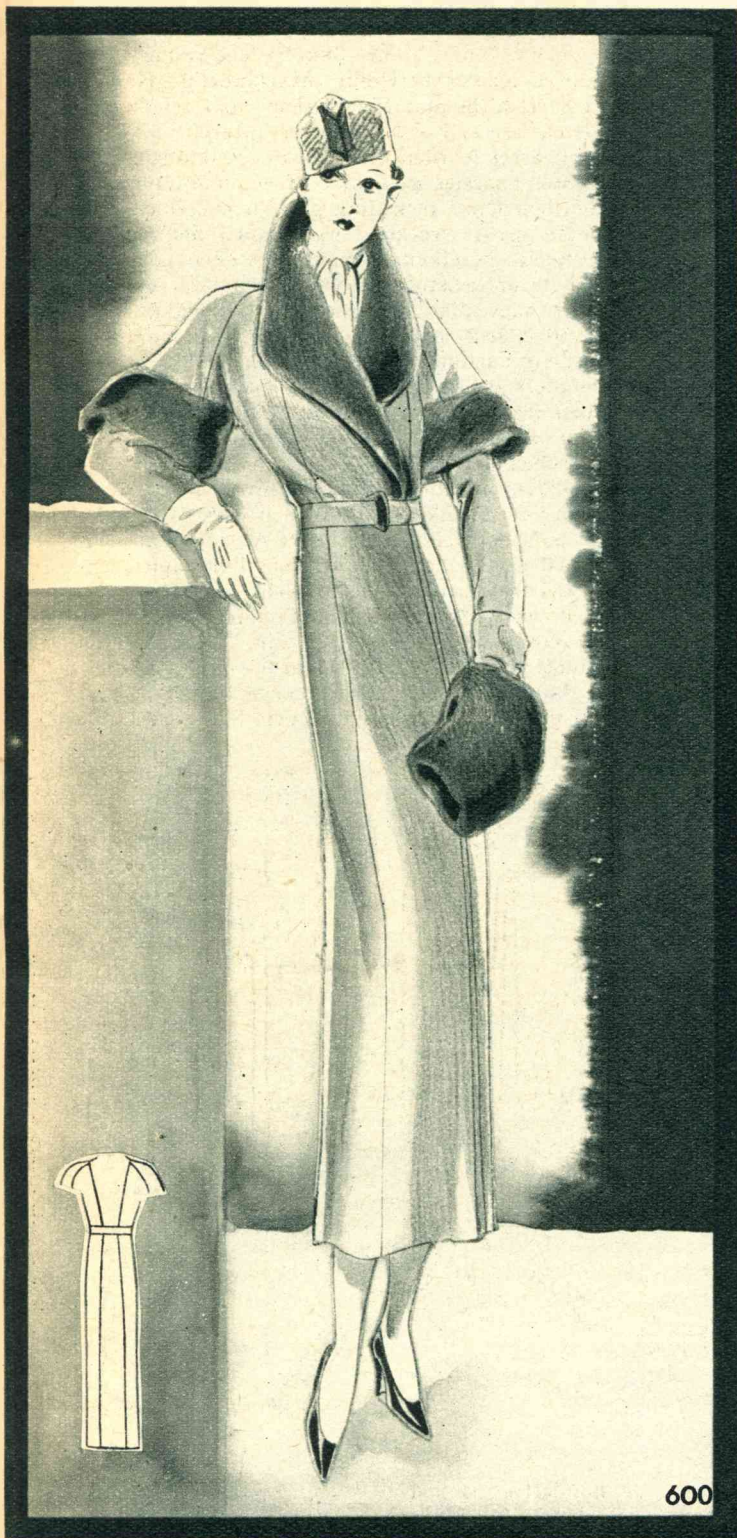
(Wordt vervolgd)

De strook tusschen Noord- en Zuid-Amerika doorsnijdt, afsluiten aan de zijde van den Stillen Oceaan. De gesleept door electriche locomotieven; op de sluiskaden ziet men de rails voor deze locomotieven.

VROUWENLEVEN

'n Practische warme mantel, diverse blouses, elegante japon

600

600. Raglan mantel van laken, met korte, wijde mouw, versierd met kraag en manchetten van beverbont. Sluiting met ceintuur. Benodigde stof 3 M., 140 cM. breed.

601. Blouse met aangeknapt armsgat, waaronderuit een wijde mouw met plooijs gezet is; hoog gesloten met kraagje en strik. Benodigde stof 2 M., 95 cM. breed.

602. Kazak van crêpe satin, welke evenals de mouw voorzien is van ajourbewerking. Het model sluit met knopen en knoopsgaten. Benodigde stof 2 M., 95 cM. breed.

603. Japon van twee kleuren zijde met wijde mouw en sjaalkraag. Het ondergedeelte der japon is van donkere zijde met klokstuk en plooijs. Benodigde stof 3 M., 100 cM. breed, lichte stof 1.20 cM., 100 cM. breed.

601

602

618

619

Van alle in deze rubriek afgebeelde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 35 cts. voor mantels en japonnen en van 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjasjes en kinderkleding. Bestellingen op te geven aan ons bureau, onder toezending van het bedrag en opgave van het nummer. — Voorradig zijn de nummers 42, 44, 46 en 48, voor blouses 40, 42, 44 en 46.

618. Blouse van crêpe de chine zijde, met korte mouw en aangezet schootje. Das met gespsluiting. Benodigde stof 2 M., 95 cM. breed.

619. Blouse van crêpe satin met lange mouwen, wordt met een ceintuur op den rok gedragen. Benodigde stof 2.40 M., 95 cM. breed.

OP VERZOEK:

SLOBBROEK EN MUTS

Voor jongens van 3 à 4 jaar.

Benodigd: 150 gr. wol, 2 breinaalden no. 2½ of no. 3, 4 groote knopen, 1 M. knoopsgatenelastiek, 20 c.M. elastiek voor onder 't schoentje. Heupwijdte voor de broek pl.m. 72 c.M., lengte broek van de taille tot den voet 60 c.M. Er is gerekend, dat er 6 st. op 2½ c.M. komen. Men begint bij de broek bovenaan bij den boord. Hiervoor zet ge 88 st. op en brei hierop 4 c.M., 2 recht, 2 aver. Dan wordt met de verhooging aan den achterkant begonnen. 1ste toer, 6 st. recht, omkeeren, 6 aver., 3de toer: 12 st. recht, omkeeren, 12 st. aver. en zoo iederen toer 6 st. meer, tot ge 42 st. op de naald hebt. Dan kunt ge de andere 46 st. er bij breien en begint ge met het patroon, dus weer 1sten, 3den, 5den en 7den toer recht, 2den, 4den, 6den en 8sten toer averecht, 9den toer 2 recht, 2 aver., 10den t. 2 aver., 2 r. Van den boord tot de kruisbreedte is pl.m. 12 patroontjes. Er worden

603

pl.m. 12 st. gemeerderd, 6 st. aan den voor-naad en 6 st. aan den achternaad. Bij het 1ste, 3de, enz. patroontje wordt aan 't begin van den 1sten toer een steek bij gemaakt, bij het 2de, 4de enz. patroontje wordt aan 't eind van de naald een steek gemeerderd. Bij de kruisbreedte hebt ge dus 100 st. op de naald. Van deze breedte tot boven den enkel is pl.m. 14 patroontjes. Er moeten

VOORGEVOEL.....

door

Spencer Whitlock

De man met het geslepen gezicht stapte aan het station York een derde-klas-coupé van den Midland-Scotland Expres binnen. Hij nam een oude krant uit het bagagenet, drukte zich bescheiden in een hoekje en was dadelijk in zijn lectuur verdiept.

„Een Schot,” fluisterde Berrymore zijn reisgezel in het oor. „Overal waar zij komen, kijken ze eerst of er iets van hun gading is. Zag je 'm direct naar het bagagenet kijken?”

Ferryol knikte hem lachend toe. „We zullen hem straks eens uit zijn tent lokken; ik verwed er mijn hoofd onder dat hij minstens een dozijn onderhoudende spookgeschiedenissen weet.”

Hij knipoogde en wachtte het vertrek van den trein af. De expres denderde eenige minuten later met een tachtig-kilometervvaart door den donkeren nacht. Ferryol ontstak zijn pijp en verdiepte zich in het avondblad. Plotseling liet hij de krant zakken.

„Wij hadden het straks over voorgevoelens; hier lees ik nu weer zoo'n zonderling geval,” begon hij luid. „Een ziek meisje uit Notting Hill heeft tot op een minuut nauwkeurig het oogenblik van haar dood voorspeld. Eergisteren is zij gestorven.”

Berrymore lachte smalend. „Onzin, dat is uit 'n journalistieken duim gezogen natuurlijk,” zei hij.

Ferryol schudde het hoofd. „Ik sta ook sceptisch tegenover dergelijke beweringen, maar dit geval schijnt waar te zijn. Men heeft zich zelfs de moeite gegeven om de meening te vragen van professor Kingston, den bekenden Londenschen psychiater.”

„Ah, en wat zegt die van dat sprookje?” informeerde Berrymore.

Ferryol haalde de schouders op. „Hij blijft natuurlijk in de ruimte met zijn betoog. Hij ontkenst de mogelijkheid van het bestaan van verborgen begaafdheden in elk geval niet. Hij houdt den geest van den mensch voor een boek met zeven zegels, waarvan er nog maar één verbroken is.”

Berrymore keek steels naar den medepassagier. De Schot ging blijkbaar geheel in zijn krant op; aan niets was te bespeuren dat het onderwerp zijn belangstelling had gewekt. Berrymore kuchte eens.

„Ik blijf er bij, dat al die geheimzinnige dingen, bewust of onbewust, bedrog zijn,” zei hij luid. „Veel van die zoogenaamde bovennatuurlijke gebeurtenissen en ingevingen zijn alleen suggestie. Het is wel opmerkelijk dat iemand met een nuchteren kijk op menschen en dingen nooit last heeft van spoken of voorgevoelens. Wat zegt u ervan meneer?”

Hij richtte de laatste vraag rechtstreeks tot den Schot. De man keek op en wierp hem en Ferryol een wantrouwend blik toe, alsof hij bevreesd was dat zij zich met hem wilden vermaken. Maar de beide Londraars trokken een zoo onschuldig gezicht, dat hij een gemakkelijke prooi werd.

Langzaam nam hij de pijp uit zijn mond. „Ik moet zeggen dat deze heer zich vergist,” antwoordde hij, den steel van z'n pijp op Berrymore richtend. „Er komen wel degelijk bovennatuurlijke dingen in het leven van sommige menschen voor. Ik voor mij durf gerust bekennen, dat ik er wel in geloof.”

Hij knikte nadrukkelijk met het hoofd. „Als ik zeg dat ik zelf den geest van mijn overleden grootvader heb gezien, zult u erom lachen. Als ik zeg dat ik een stal met koeien heb gehad, waarvan er vier bezeten waren, dan zult u de schouders ophalen. En als ik u voor de zuivere waarheid vertel, dat je chronische hoofdpijn alleen kunt genezen, als je met volle maan een handvol nestharen van een kuiken van precies negentien dagen en drie uren, onder het hoofdkussen van een pasgeboren kind legt, dan zult u me een kwakzalver noemen.

Op reis door Nederland.

Zoo moet het niet; op het kerkje te Eelde (Dr.) is een klok geplaatst, die het mooie oude gebouwtje tamelijk afdoende heeft ontsierd.

Maar niettemin blijf ik het voor de waarheid houden, want ik heb er zelf baat bij gevonden.”

Berrymore en Ferryol moesten zich geweld aandoen om niet in een schaterlach uit te barsten. De geruchten die den Schotten een ontstellende bijgeloovigheid in de schoenen schoven, bleven nog ver beneden de werkelijkheid.

Ferryol knikte den Schot instemmend toe.

„Hier mijn vriend gelooft heelemaal nergens aan; daarom doet het me plezier hem nu eens te laten hooren dat hij er met zijn wijsheid naast is. Ik geloof ook niet alles wat er verteld wordt, maar wat ik vroeger heb gehoord over het kwade oog...”

Hij verbeet een lach en schudde bedenkelijk het hoofd, alsof hij het maar veiliger vond erover te zwijgen. Zijn toelag gelukte, de Schot ging erop door. Rustig verzette hij zich en blies

een paar zware rookwolken uit zijn pijp.

„Over het kwade oog weet ik mee te praten, heeren. Het was — laat 's kijken — zes jaar geleden dat de oude Macfarlan overleed. Hij had een vrouw die de schrik van de streek was, maar Macfarlan wist haar zoolang hij leefde aan het lijntje te houden, zoodat zij niet te groote bokkesprongen kon maken. Zoo gauw de oude zijn oogen gesloten had, kreeg ik een voorgevoel dat het mis zou loopen. Dat krijg ik wel eens meer, zoo'n voorgevoel van 't een of ander. En toen de weduwe me kwam bedanken voor de laatste eer aan haar man...”

Hij zweeg en wendde plotseling met een beweging van schrik zijn oogen naar het coupéram. De trein denderde voort in den nacht, spookachtig dansende schaduwen langs de lijn meesleurend. De beide vrienden keken elkaar vragend aan — die gekke Schot had zijn verhaal zoo plotseling onderbroken, dat het hun verwondering gaande maakte.

Eindelijk wendde de man zich van het venster af. Maar voor hij verder ging, wierp hij eerst nog een schichtigen blik naar buiten. En hij dempte zijn stem, alsof hij vreesde beluisterd te worden.

„Ik sprak over de weduwe van den ouden Macfarlan,” ging hij voort. „Wel, zij was bezeten

Eerst kijken, dan koopen.

van het booze oog. Want twee dagen nadat zij mijn stal was gepasseerd, kreeg ik geen druppel melk meer van mijn koeien. En vier bleken er behekst te zijn. Het was zielig om aan te hooren hoe de beesten leden. 's Nachts gingen ze als razenden...."

Weer onderbrak hij zichzelf om een blik naar buiten te werpen. Een volle minuut bleef hij turen en ging toen weer door met zijn fantastisch verhaal. Zijn stem daalde nog dieper en onder het vertellen speelde hij onrustig met zijn magere, knokige vingers.

"Ze gingen te keer als razenden, heeren. Je hoorde gerammel van kettingen in den stal en een gekreun alsof er iemand op sterven lag. Het booze oog van de weduwe Macfarlan had mijn heelen stal behekst."

"En ging u dan niet kijken wat er aan het handje was?" vroeg Ferryol, die zich kostelijk amuseerde.

De Schot keek opnieuw scherp naar buiten. Met een zucht van verlichting keek hij eindelijk Berrymore weer aan.

"Ach, ik hoor wel dat de heeren uit het Zuiden komen," begon hij met een meewarig hoofdschudden. "U denkt zeker dat de booze geesten op je wachten? Nee, als je ging kijken was alles weer rustig, maar zweeten die arme beesten, zweeten...."

Hij bleef het hoofd schudden, maar keek plotseling weer den nacht in. Dat omwenden van het hoofd gebeurde telkens zoo schichtig en onverwacht, dat het den indruk vestigde, of hij geroepen werd door iemand, die op de treeplank stond. De man werd ook met elke minuut onrustiger. Hij schoof voortdurend heen en weer, kruiste nu eens het eene en dan weer het andere been en keek schichtig in het rond.

Berrymore begon te twifelen of de man wel bij zijn verstand was. Hij wees Ferryol veelbetekenend naar het voorhoofd, maar deze schudde ontkennend het hoofd. De Schot mocht in hooge mate bijgeloovig zijn, gek was hij niet.

Ferryol kuchte om zijn aandacht te trekken. De Schot wendde zich langzaam, als met tegenzin, naar hem toe.

"Hoe heeft u dat vee genezen, meneer?" informeerde Ferryol.

"Genezen?" vroeg de Schot fluisterend. "Genezen?... Ik heb de vier die bezeten waren af laten maken. En bij de andere heb ik de dochter van Maclean laten komen. Een koe die door het booze oog getroffen is, moet je laten behandelen door een meisje dat nog nooit door een man gekust is. En dan bij het laatste kwartier van de maan. Tien minuten na middernacht gaat ze den stal in. Dan zegt ze bij elke koe: Otas, Repa, Tener, Arep. En dan trekt ze één haar uit haar hoofd en hangt die boven de staldeur. Als dan je beesten nog niet genezen zijn, is er niets meer aan te...."

De Schot stond plotseling met een ruk overeind. "Dat is niet zuiver," mompelde hij duidelijk hoorbaar, terwijl hij het coupé raam liet zakken. Hij keek links en rechts den trein langs en trok turend zijn hoofd terug.

Berrymore en Ferryol hadden hem met verbazing aangekeken. "Wat bedoelt u, wat is er niet zuiver?" vroeg de laatste met een lichte onrust in zijn stem.

De Schot schudde het hoofd; hij zat blijkbaar verlegen met het antwoord.

"Nu?" drong Ferryol ongeduldig aan.

"Ik.... ik geloof dat er iets niet zuiver is met de lijn," antwoordde de Schot aarzelend. "Om eerlijk te zijn moet ik bekennen, dat ik er een voor gevoel van had, toen ik den coupé binnenkwam. En nu is 't telkens net of ik geroepen word. Dat beteekent dat me een gevaar boven het hoofd hangt, heeren."

Weer wierp hij een onderzoekenden blik naar buiten. Hij zat nu geen seconde meer stil; hij was een en al opwinding.

"Als er maar niets gebeurd is met de brug over de Tyne," viel hij plotseling angstig uit.

Berrymore verbleekte even; de onrust en de angst van den Schot traden zoo sterk naar buiten, dat ook hij ervan onder den indruk kwam. Hij keek Ferryol eens aan. Ook deze was onrustig.

"Het eerste station is Newcastle, dan zijn we de

Tyne al gepasseerd," zei Berrymore. Wat hij ermee bedoelde wist hij eigenlijk zelf niet.

De Schot stond plotseling op. "Het is niet zuiver, zeg ik," herhaalde hij met een schorre stem. "Ik had er een voor gevoel van, er gebeurt vanavond iets met den expres. Let op mijn woorden, het is niet zuiver."

Hij rukte een tusschendeur open en verdween in den naastgelegen coupé. Berrymore keek Ferryol verschrikt aan. "Is-ie nu gek of...?"

Ferryol gaf hem geen antwoord. Hij liet het coupé venster zakken en keek scherp uit. Ginds, op een paar mijl afstand, glommen de spoorbruglichten van de Tyne. Heel in de verte hing het nachtschijnsel van Newcastle tegen den donkeren hemel. En dichterbij blonk hier en daar een lantaarnlicht van Cardigan, een gehucht zonder station.

Er verstreken twee, drie minuten. Plotseling kreeg de trein een hevigen schok. De wagens stootten op elkander en Ferryol werd tegen den grond gesmakt.

"Een ongeluk?" schreeuwde Berrymore.

"Nee, er is aan de noodrem getrokken," antwoordde Ferryol met schorre stem. Hij krabbelde overeind en liep naar de coupé deur, gereed om uit den trein te springen. De expres stond schurend en knarsend stil. Overal voor de raampjes vertoonden zich nieuwsgierige en verschrikte gezichten.

"Wie heeft er aan de noodrem getrokken?" werd er geschreeuwd.

Niemand gaf er antwoord op. In den leegen coupé, naast dien van Berrymore en Ferryol, vond echter een der conducteurs de noodrem aangehaald.

"De Schot," zei Berrymore, nog bleek van schrik.

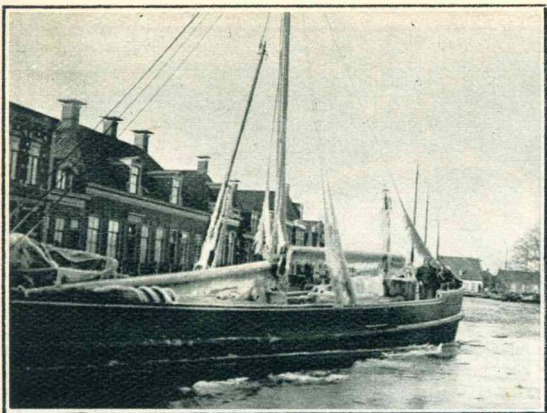
Ferryol knikte. "Zijn voor gevoel; hij heeft er bepaald de voorkeur aan gegeven den langen weg naar Newcastle te loopen."

Zij vertelden den hoofdconducteur wat er in hun coupé voorgevallen was. Er werd gezocht naar den Schot, maar hij was en bleef onvindbaar. De machinist verwenschte alle Schotten en de hoofdconducteur voegde er in krachttermen zijn meening omtrent voor gevoelens aan toe. De reizigers zochten mopperend hun plaatsen op, en na eenige minuten zette de Midland Scotland Express zich weer in beweging.

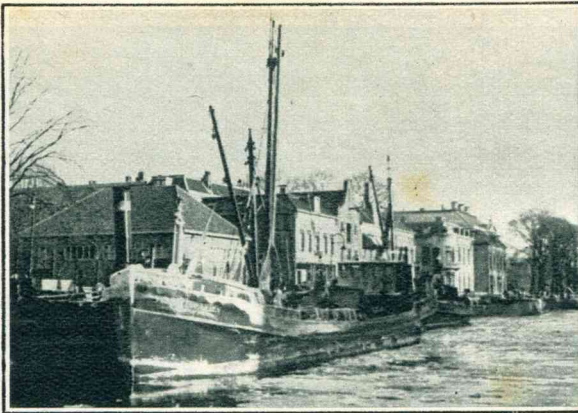
Hij verdween over de Tyne. En toen hij tien minuten later veilig het station van Newcastle binnenrolde, vroeg Ferryol zijn vriend: "Heb je nou ooit krankzinniger lui ontmoet dan Schotten met voor gevoelens?"

"Nee, nooit," antwoordde Berrymore lachend. "Ik vind, dat die voor gevoelens erg lastig zijn, zij kosten onzen vriend een nachtelijke wandeling van Cardigan naar Newcastle. Anderhalf uur; wat een stommeling...."

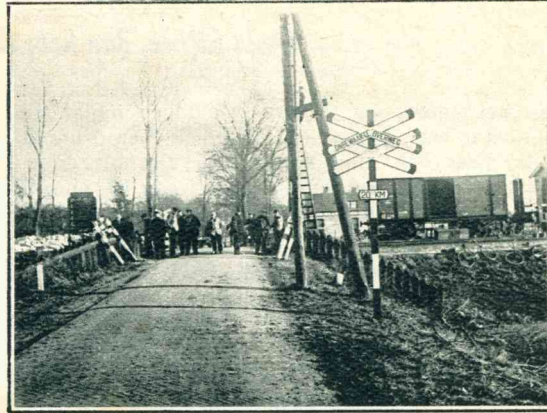
De stommeling met het voor gevoel stapte in Cardigan grijnzend in zijn bed. "Die neuswijze Londenars kunnen van Mac Intosh nog wat leeren," grinnikte hij. "Zoo'n noodrem is toch een practische uitvinding, en als je naar Cardigan moet, neem je een kaartje voor Cardigan, al stopt de trein er niet. Als dat verhaaltje van mijn voor gevoel me niet op zoo'n gelukkigen inval had gebracht, had ik nu anderhalf uur van Newcastle naar Cardigan terug moeten loopen...."

In de haven van Lemmer kwam een schip aan, dat na een kouden tocht van onder tot boven met ijs bedekt was.

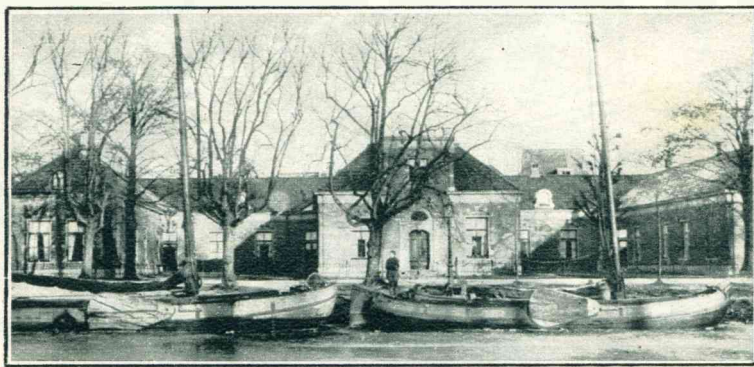
De Stanfriesboot „Stad Leeuwarden”, die op de reis Nieuwediep-Harlingen met hoge golven te kampen had, kwam met een wintersouvenir in Leeuwarden aan.

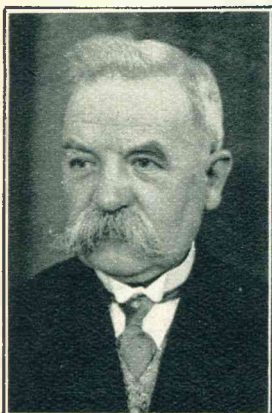
De overweg van Nijveen bij Meppel is onbewaakt geworden; op een afstand van 10 K.M. tusschen Meppel en Steenwijk zijn nu 7 onbewaakte overwegen.

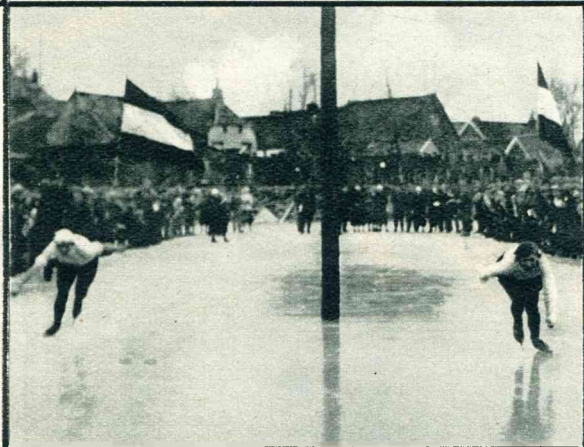
J. P. de Jong van Snikwaag won den eersten prijs in de harddraverij op de Leeuwarder ijsbaan.

Het Marcelis Goverts Vrouwen Gasthuis aan den Noordersingel te Leeuwarden heeft deze week het 275-jarig bestaan op feestelijke wijze gevierd.

De heer A. v. Vliet Pzn., oud-lid der Tweede Kamer, die 20 jaar secretaris was van den Armenraad van Leeuwarden, zal per 1 Januari deze functie neerleggen wegens het bereiken van den 65-jarigen leeftijd.

Op de ijsbaan te Ezinge (Gr.) werden hardrijderijen voor vrouwen gehouden om het kampioenschap der drie Noordelijke provincies. — De dames J. Lubbering (De Wijk) en P. van Zanten (Wedde) in den strijd.

E. Reiber (Gron.) en J. Toxopeus (Zoutkamp) aan den start bij de groote harddraverij voor mannen, die gehouden werd op de ijsbaan „Kweekschool” te Groningen.

Een molen die behouden zou blijven! — Reeds eenige malen is bij geruchte vernomen dat de vroegere standerdmolen te Rottevalle (Fr.), na afgebroken te zijn, aan de gemeente Leeuwarden was geschonken, teneinde hem op een der stadswallen weer op te bouwen. Voor dit doel zou hij toentertijd naar den gemeente-opslag aldaar zijn vervoerd. Van weder-opbouw is echter tot op heden niets gekomen en nu blijkt hij voorgoed te zijn verdwenen.

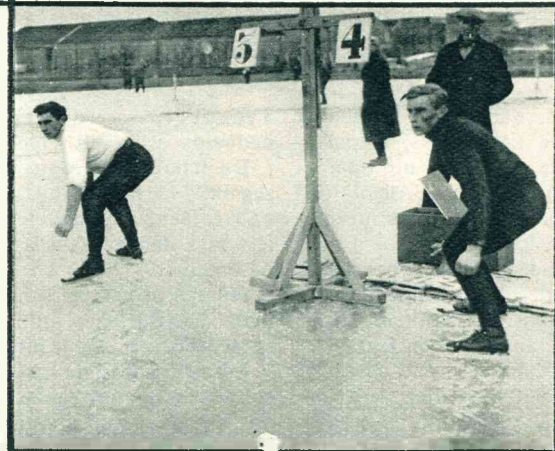
Het bestuur van den Leeuwarder Bestuurdersbond, die het 35-jarig bestaan vierde.

Op de Groote Markt te Groningen had een aanrijding plaats met een grooten vrachtauto, waarvan een lantaarnpaal het slachtoffer werd.

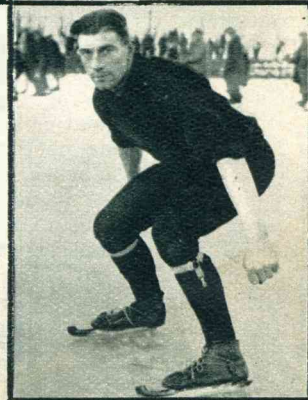

De nieuwe burgemeester van Peize (Dr.), de heer S. Römelingh, werd onder groote belangstelling in de gemeente ontvangen. De schoolkinderen zongen een welkomstlied.

GEMENGD NIEUWS

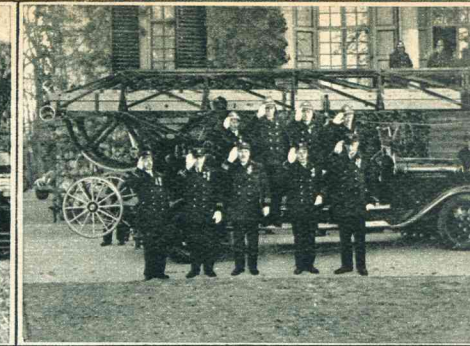
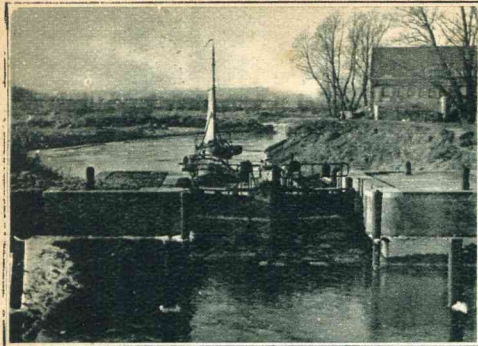
Een turfshipper probeerde vanuit het IJsselmeer de haven van Vollenhove binnen te loopen, hetgeen mislukte door wind en hoog water. Het schip liep buiten de vaargeul vast op het zand en vroor later in.

Bij de korte-baanwedstrijden om het kampioenschap van Nederland te Deersum (Fr.) werd B. v. d. Veer te Warga (Fr.) kampioen.

Zóó is de winter in de bergen.

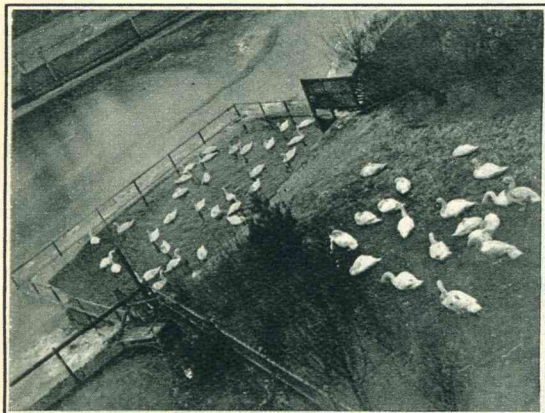

Daar de Oude IJssel (Gld.) alleen maar bevaarbaar is voor schepen van een paar honderd ton, moeten goederen die per grooter schip via den IJssel worden aangevoerd, worden overgeladen, hetwelk de vrachtprijzen aanzienlijk verhoogt. De Oude IJssel zal nu bevaarbaar worden gemaakt voor 400 tons-schepen; tevens komt er een nieuwe grootere sluis. Het tegenwoordige kleine sluisje.

Zeventien kinderen uit acht gezinnen te Raaij zijn sinds 1 September niet meer naar school geweest, daar de eenige school daar ter plaatse wegens ouderdom is gesloten en de ouders hun kinderen niet naar Dieren ter school willen laten gaan, daar zij daarvoor over den IJssel gezet moeten worden, wat bij ongunstige weersomstandigheden, vooral in den winter, bij storm en ijsgang, door de ouders niet wordt gewenscht. De justitie zal er nu in gekend worden. De oude school.

De plannen voor een vaste brug in plaats van de schipbrug bij Doesburg over den IJssel, waar er nu een is, zijn zoover gevorderd, dat de verwezenlijking daarvan een kwestie van tijd is. In de bouwkosten van circa 1 miljoen zitten f 600.000 arbeidsloon. De regeering is nu aan het onderhandelen over de bijdragen der diverse daarvoor in aanmerking komende lichamen. De wintermisère.

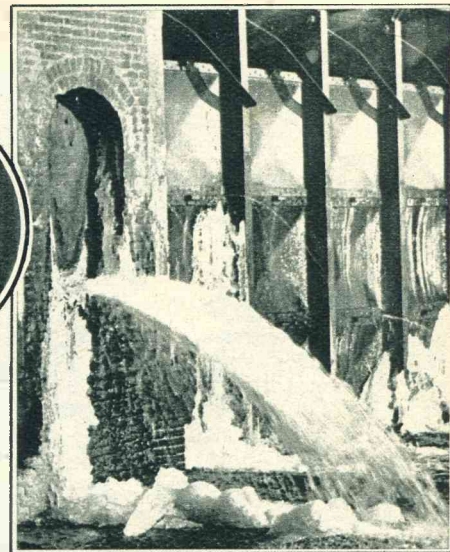
Onder de tonen van het Wilhelmus neemt de brandweer van Apeldoorn de nieuwe magirusladder in bezit, die zij als cadeau van de burgerij heeft gekregen bij haar 50-jarig jubileum.

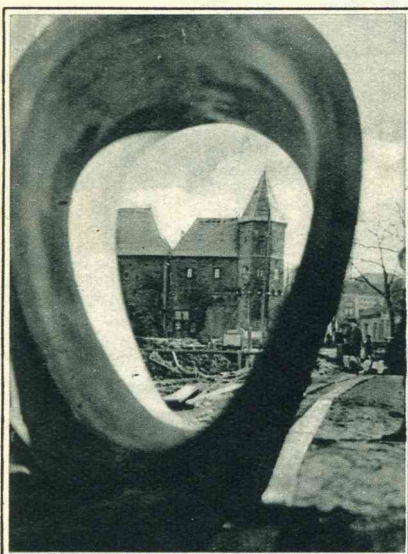
De zwanen te Zwolle hebben hun winterverblijf aan den Wilhelminasingel betrokken.

Ds. L. G. Goris, Geref. emer. predikant te Amersfoort, hoopt 23 Dec. den dag te herdenken, waarop hij voor 50 jaar in het predikambt bevestigd werd.

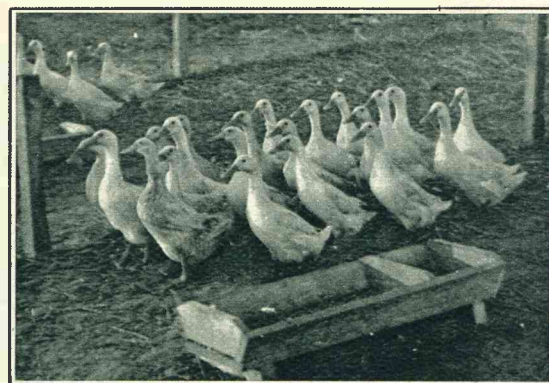

Winterfantasie bij den overlaat van den Gelderschen Ouden IJssel.

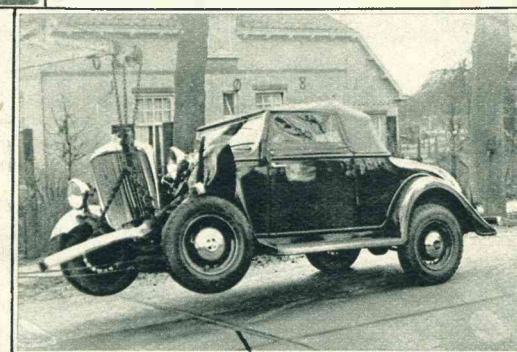

De omgeving der bekende Koppelpoort te Amersfoort staat in het teken der rioleering, die in deze stad wordt aangelegd.

In verband met een geraamd tekort van 1½ ton over 1934 is een commissie benoemd om de mogelijkheid te onderzoeken, om het trambedrijf te Nijmegen op te heffen.

De Kerst-eenden op de groote fokkerijen op de Veluwe zien met spanning naar het groote moment uit...

De gladheid van den weg bracht den auto van baronesse L. op den rijksweg Arnhem—Ede in botsing met een boom, met het gevolg dat op de foto te zien is.

GEMENGD NIEUWS

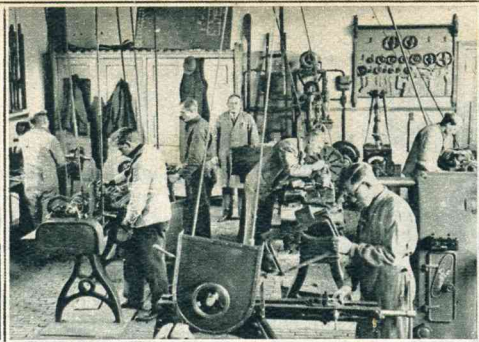
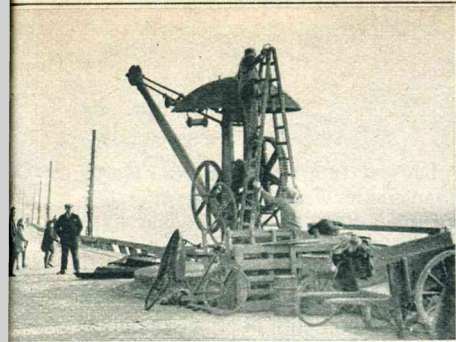

Het veer over den IJssel bij Raaij.

Zonsondergang en ijspret op het IJsselmeer bij Harderwijk.

De nieuwe O. L. Vrouwestichting te Zwolle, een R.K. tehuis voor ouden van dagen, onder leiding van de Eerw. Zusters van Boxmeer, is gereed en reeds gedeeltelijk bewoond.

Sinds lange tijden bevindt zich te Deventer de bekende kraan aan de Welle, in den volksmond beter bekend als „De Hoed”, die vroeger de zware vrachten van de schepen op den wal torste. Met den modernen tijd moet dit oud stukje Deventer nu verdwijnen; de Hoed wordt afgebroken.

Door de gemeente Deventer is 'n zeer nuttige instelling tot stand gebracht, n.l. lessen voor jonge werklozen in hun vak. Op de Ambachtschool, Landbouwschool enz., worden door leeraren lessen gegeven die uitstekend bezocht worden. — De arbeid in de draaiertij.

Door de Gorsselsche Rijvereening van Landelijke ruiters werd Zaterdag een ruitersfeest gehouden, dat druk bezocht werd. Tevens herdacht dien dag de beschermheer, de heer de Haan, zijn zilveren jubileum; hij werd door de leden in een landauer van zijn huis gehaald.

Het houten hulpgebouw van de Talmaschool in Arnhem-Oost werd geheel door brand vernield.

Zelfs de gracht te Zutphen, wat als een zeldzaamheid beschouwd moet worden, was berijdbaar: Eenige uren na de opening was 't als bezaaid op de Gracht.

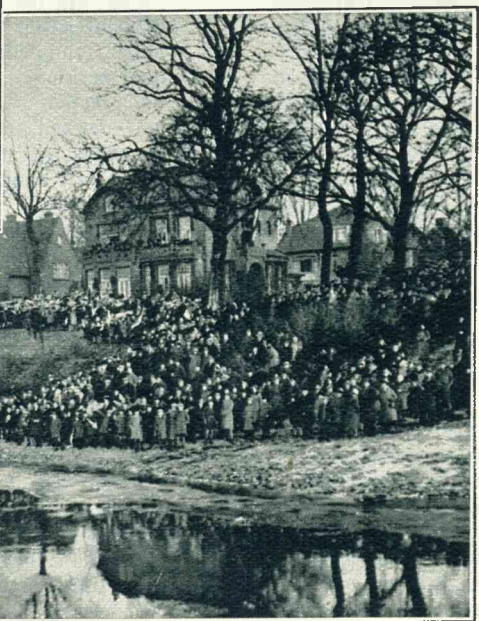
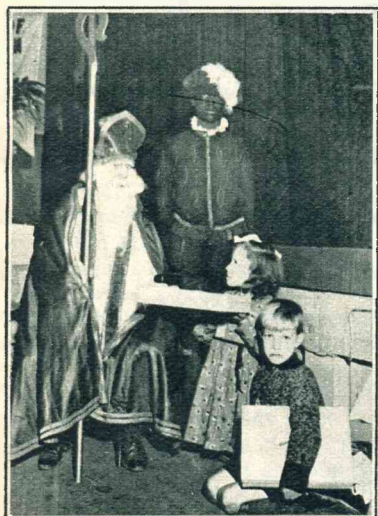
EEN KERSTVERRASSING

In de Kerstweek zullen onze lezers verast worden met een buitengewone uitgave van ons weekblad. Het nummer van de volgende week zal 64 pagina's tellen; wij willen nu slechts mededeelen, dat er in dit nummer een ware rijkdom van foto's zal gepubliceerd worden, foto's die zullen bewijzen, hoe ongelooflijk ver de techniek op dit gebied reeds gevorderd is — zelfs foto's die zonder fototoestel gemaakt zijn! Tekst en foto's zullen een der interessantste onderwerpen van dezen tijd behandelen, terwijl wij met veel moeite en kosten er in geslaagd zijn, voor dit extra-nummer beslag te leggen op enkele ruim geïllustreerde bijdragen, die een ware sensatie op technisch en fotografisch gebied vormen. Wij zijn er van overtuigd, dat Panorama-Ons Land van 22 December een zeer gewaardeerde verrassing voor al onze lezers zal zijn.

Nu de nieuwe brug bij Zaltbommel een groote verbetering heeft gebracht in het verkeer Noord-Zuid, voelt men te erger den slechten toestand op de brug over de Linge te Geldermalsen, waar twee voertuigen elkaar niet kunnen passeeren.

St. Nicolaas bracht ook een bezoek aan het feest der Kindervereeniging „Nieuw Leven” te Utrecht (Lombok). Voor alle kinderen waren er geschenken

Hoe groot de belangstelling was te Holten, toen daar Sint Nicolaas per stoomboot aankwam.

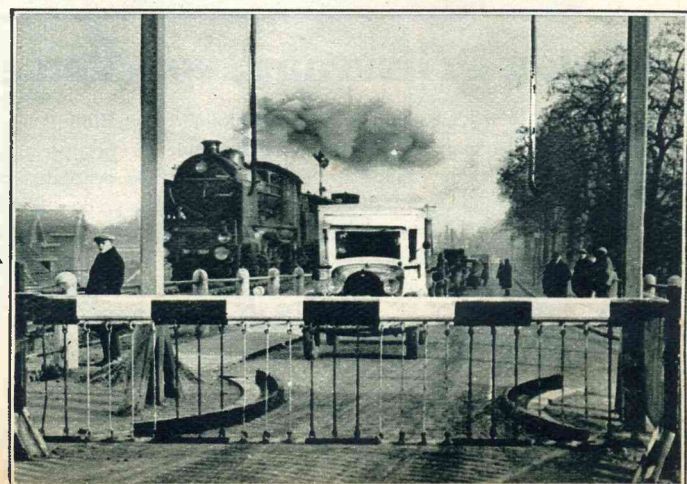
Men heeft de tennisbanen van „Klarenbeek” te Arnhem onder water gezet en aldus een mooie, beschutte ijsbaan verkregen.

De heer G. H. Kersten (aan de tafel) vierde zijn 40-jarig jubileum in dienst der gemeente Arnhem.

De verkeersmisère te Deventer over de spoorbrug heeft wederom een aanvang genomen, daar wegens den ijsgang de Schipbrug uitgenomen is. Honderden auto's en voertuigen wachten geregeld op het treinverkeer.

Zaterdag a.s. herdenkt de Coöp. Arb. Landbouw en Aankoopvereeniging „De Eendracht” haar 25-jarig bestaan te Deventer. Het jubileerende bestuur en commissie der vereeniging.

Jhr. dr. C. G. C. Quarles van Ufford, griffier der Staten van Utrecht, wordt genoemd als toekomstig burgemeester van Utrecht.

KERRY'S ERFDEEL

door

Grace Livingston Hill

Charles Kavanaugh, een groot geleerde, trekt in gezelschap van zijn vrouw en dochter heel Europa door om musea en bibliotheken te bezoeken; hij arbeidt aan een kostbaar wetenschappelijk werk — zijn levenstaak. Maar juist als het boek beëindigd is, juist als 'n leven van harde inspanning beloond zal worden door roem en rijkdom, sterft Kerry's vader. Hij laat het manuscript na aan zijn dochter, die hij met de zorg voor het uitgeven heeft belast. Als het verdriet om den dood van haar geliefden vader nog ternauwernood wat gesleten is, wordt Kerry getroffen door een tweeden slag: haar moeder hertrouwt... met Sam Morgan, „dien naren, dikken man”, dien Kerry niet uit kan staan. Het meisje vlucht en bespreekt passage voor Amerika, waar het boek het licht zal zien. Op de boot begint echter de narigheid pas voor goed. Zij ontmoet daar den opringerigen Henry Dawson, die zich als geleerde voordoe, maar het er op toelegt het manuscript te stelen. Gelukkig echter is er ook een trouwe vriend, die Kerry met raad en daad bijstaat, en haar ook na aankomst in New York niet in den steek laat. Grace Livingston Hill, de schrijfster van den onlangs verschenen roman „Het Losgeld”, houdt den lezer in spanning tot 't einde toe. Geen enkele abonnee mag dan ook verzuimen, zich deze nieuwe uitgave van de Hollandsche Bibliotheek aan te schaffen. Het boek is tegen den gewonen prijs van 17½ cent ingenaaid, en 70 cent in luxe-prachtband, verkrijgbaar bij bezorgers en agenten en op ons hoofdkantoor.

Ter kennismaking volgt hier een gedeelte van het verhaal.

Toen haar dierbare vader stierf, dacht Kerry Kavanaugh, dat het ergste wat gebeuren kon, haar was overkomen. Maar op den dag, dat haar moeder haar, zes maanden na de begrafenis van haar vader, vertelde dat zij ging hertrouwen, en wel met Sam Morgan, begreep Kerry, dat er dingen waren, die erger zijn dan de dood.

Sam Morgan was een jeugdvriend van mrs. Kavanaugh, en sinds Kerry's prilste jeugd een soort boeman voor haar.

„Als ik met Sam Morgan getrouwd was,” placht mrs. Kavanaugh klaaglijk te zeggen, wanneer zij zich bibberend in een koude hotelkamer installeerde, „dan zou ik niet op zulke goedkope hotels zijn aangewezen geweest.”

En Kerry's vader antwoordde dan, op den koelsten toon, dien zij van hem kende: „Hou daar alsjeblieft mee op, Isobel. Bedenk, dat ik niet in hetzelfde hotel zou zijn geweest, als je met Sam Morgan was getrouwd.”

Waarop de blauwe oogen van Kerry's moeder zich met tranen vulden, haar mooie lippen begonnen te trillen, en zij antwoordde:

„O, Charles, wat weed van je, om dat gezegde zoo op te nemen! Jij moet ook altijd den beleedigde spelen. Ik bedoelde natuurlijk alleen maar, dat als ik... als wij... Ik bedoelde maar, dat ik wou, dat we wat meer geld hadden. Maar als je je boek af hebt, Charles, dan zullen we natuurlijk alles hebben, wat we maar kunnen verlangen. En als je daarna een tweede boek geschreven hebt, zullen wij zeker nog rijker zijn dan Sam Morgan...”

Na een dergelijk gezegde kwam er in de oogen van Kerry's vader een harde uitdrukking, die echter, als hij zijn vrouw even langer aankeek,

weer verdween, om plaats te maken voor een gelaten, weemoedigen trek. Hij stond dan meestal op, sloeg zijn oude kamerjas om zich heen, en begaf zich naar de tochtige hal van het hotel, waar hij in gedachten verdiept op en neer bleef loopen.

Na een dergelijke scène — Kerry was toen ongeveer tien jaar oud — was het kind weggeslopen van haar moeder, die huilend en in een plaid gewikkeld in een fauteuil gedoken zich steeds meer in haar kou en ellende verdiepte, had haar koud handje in de hand van haar vader gestoken, en was met hem mee de hal opgelopen.

„Moeder zit te huilen,” verklaarde Kerry, „maar ik had geen zin langer naar haar te luisteren.”

Een verslagen blik kwam in de oogen van Kerry's vader, en hij keek peinzend op haar neer.

„Arm moedertje,” zei hij. „Zij begrijpt mij zoo slecht. Je hebt een beste moeder, Kerry, al vergist zij zich wel eens in haar oordeel.”

Gehoorzaam antwoordde Kerry: „Ja,” en wachtte tot haar vader vervolgde: „En zij is zoo mooi, Kerry.”

„O ja,” beaamde Kerry gretig, want zij bewonderde haar moeder, wat haar uiterlijk betrof, heel bijzonder.

„Je moet wel begrijpen, Kerry,” vervolgde vader na een kleine pauze, „dat ik haar weggehaald heb uit een ouderlijk huis, waar zij alle luxe had, die zij begeerde, en dat het leven nu heel, heel hard voor haar is. Zij moet zich nu 'n massa dingen ontszeggen, die haar vroeger onmisbaar leken. Maar ik had haar lief, Kerry.”

„Ja?” zei Kerry met iets vragends in haar stem.

„En zij had mij ook lief. Zij is uit eigen beweging naar mij toe gekomen, terwijl zij den rijksten man van het land had kunnen krijgen.”

„Bedoelt u dien naren dikken Sam Morgan?” had Kerry onschuldig gevraagd.

„Neen, dien vent niet!” had haar vader scherp geantwoord. „Dat is een... een luis.” Kerry herinnerde zich duidelijk, op welken toon haar vader dat woord gezegd had, hoewel hij er haastig aan had toegevoegd: „Ik bedoel, dat hij je moeder niet waardig was, Kerry. Maar er waren anderen, die zij had kunnen krijgen, en met wie zij eer en weelde zou hebben gekend. Ik dacht ook, dat ik haar die beide dingen eens zou kunnen geven, maar mijn verwachtingen hebben zich niet zoo verwezenlijkt als ik gehoopt had, tot nog toe ten minste niet... Moeder heeft voor mij al haar kansen opgegeven, dat mogen wij niet vergeten. Geen wonder, dat zij dergelijke dingen zoo mist, zij is er in grootgebracht. Maar zij is jouw lieve moeder, Kerry, zul je dat nooit vergeten?”

„Nooit!” had Kerry zonder aarzelen beloofd, want zij voelde, dat er een andere klank in vaders stem kwam; de klank, dien zij er ook in hoorde als hij met moeder lachte en scherpte en bloemen voor haar kocht. Kerry was blij, dat de wolken voorbijdreven, en daarom beloofde zij het gereedelijk. Maar zij zou haar belofte nooit meer vergeten, evenmin als den toon van haar vader, en zijn blik, toen hij Sam Morgan een „luis” had genoemd. Zij zou nooit anders meer aan dien dikken, loggen Sam Morgan kunnen denken, dan als aan een rondkruipende luis. Luizen bedierven de rozen, en haar mooi moedertje was als een roos...

Kerry's vader werkte nu harder dan ooit aan zijn boek. Hij gebruikte Kerry's slaapkamertje als werkkamer, en zijn papieren en aantekeningen

lagen over haar bed en tafeltje verspreid. Kerry zou er nooit binnen gaan, wanneer zij er niet iets heel dringends te doen had, en dan nog op haar teenen. Meestal was hij verdiept in een of ander lijvig boekdeel, dat hij uit een bibliotheek gehaald had. Hij had haar op zekeren dag verteld, dat zij rijk zouden worden als hij zijn boek eenmaal af had, maar dat hij er nog veel aan moest werken, veel en zorgvuldig. Haasten zou geen zin hebben, want dan slopen er fouten in, en die zouden het boek slechts schaden.

Kerry's moeder las veel romans en at veel bonbons, waarvan zij soms wat aan Kerry gaf, maar meestal zei ze, dat snoepen niet goed was voor kleine meisjes.

Als zij lang genoeg op een en dezelfde plaats bleven, ging Kerry naar school, want vader moest naar allerlei steden reizen, waar groote bibliotheken waren, en waar hij de werken kon leenen, die hij voor zijn boek noodig had. En soms, als zij dachten, dat het boek nu bijna af was, ontdekte hij plotseling, dat er nog een ander werk was, dat hij moest raadplegen, vóór hij het zijne voltooide, en dan trokken zij weer verder, naar andere goedkope hotels.

Op die manier brachten zij ook eenige jaren in Europa door, en Kerry had aldus gelegenheid te over om vreemde steden te zien, musea te bezoeken, en prachtige kathedralen en gebouwen te bewonderen. Vaak hield haar vader op een morgen of middag op met werken, en dan nam hij Kerry mee, en vertelde haar over de bezienswaardigheden van de stad waar zij verbleven, of bracht voor haar boeken mee uit de bibliotheek, die haar boeiden en haar ontwikkeling bevorderden. Toen Kerry wat groter werd, ging zij op haar eentje de musea bezoeken. Een heel enkelen keer vergezelde haar moeder haar ook wel, vooral wanneer zij pas een nieuwen hoed of mantel had gekocht. De menschen draaiden zich altijd nog eens om, om moeder beter te bekijken. Op zekeren dag had moeder haar verteld, dat zij in haar geboortestad voor het mooiste meisje had gekregen.

Eens, toen Kerry met haar moeder naar het Louvre was gegaan, hadden zij Sam Morgan ontmoet. Kerry had hem al in geen jaren meer gezien, en hij was in dien tijd nog paffiger en rooder geworden. Hij had wallen onder zijn oogen, en hij droeg opzichtige kleeven. Kerry's moeder was uitgelaten blij hem weer te zien, maar Kerry had het afschuwelijk gevonden. Hij had geprobeerd haar te kussen, hoewel zij toen toch al een meisje van zestien was. Kerry moest er dadelijk weer aan denken, dat haar vader hem een luis had genoemd, en zoodra zij het ongemerkt kon doen, haalde zij haar zakdoekje te voorschijn, en wreef de plek, waar hij haar gekust had, stevig af. Toen verwijderde zij zich stilletjes, en ging op haar eentje de schilderijen bekijken, tot moeder haar riep om naar huis te gaan.

Twee jaar lang was Kerry in Duitschland op kostschool geweest, terwijl haar vader en moeder door Rusland en China en andere vreemde landen zwierven, omdat het noodig was voor vaders boek. Die jaren hadden Kerry heel lang geschinen en zij had hard gewerkt, om den tijd vlugger te doen voorbijgaan. Haar eenige vreugde waren de brieven van haar vader geweest. Haar moeder schreef zelden, behalve een ansicht, of een postscriptum onder vaders brief, en zelfs dan nog voelde Kerry, dat haar vader haar daartoe had moeten aanzetten. Toch hield Kerry veel van haar moeder. Moeder was zoo mooi en teer, en het leek wel, of die eigenschappen opwogen tegen zooveel, dat haar ontbrak — bijvoorbeeld de gave om huiselijk te zijn en het gezellig te maken voor haar man en kind.

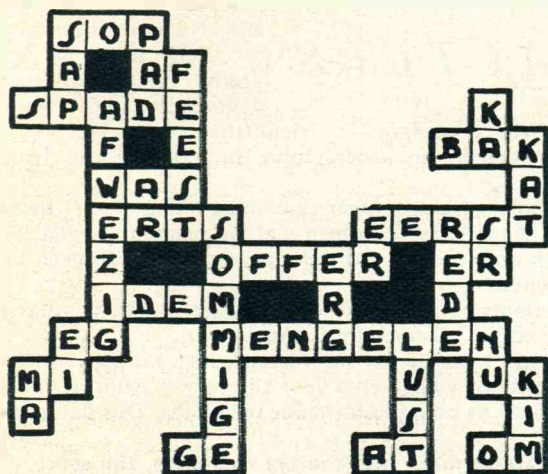
Uitslag Prijsvraag, voorkomende in 't Premieboek „Een huis zonder geld”

Op verzoek van de administratie der Hollandsche Bibliotheek deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag voorkomende in het premieboek „Een huis zonder geld”. Het gevraagde spreekwoord is: „Zoo de ouden zongen piepen de jongen”. De hoofdprijs, zijnde een prachtige verstelbare eiken leunstoel met kussens, viel ten deel aan: P. Stolp, Prins Hendrikstraat 32, Zaandam. De overige prijzen ieder f 2.50 aan: Mej. Gaemers, Emmastraat 23 a, Groningen; Mevr. Dr. C. Griep, Heinkenszand; G. Rietmulder, Grachtweg 61 a, Lisse; J. J. Hoogvliet, Baarland; B. M. v. Soest, Molenstraat 76, Oudewater; J. B. Ruys, Maasdijk 66, Oijen;

Mej. A. Vermeulen, Weteringstraat 37, Hardinxveld. Gerritsen, Pastorieweg, Vaassen, Gem. Epe; J. v. Heems, Bierkade c 18, Alkmaar; M. Peeters, Haps; L. Tamminga, Tuindorp 101, Haren; A. Marion, Molenstraat 132, Monster; R. Fauth, Godelindestraat 51, Bussum; G. J. v. Arkel, Bakensbergweg 36, Arnhem; P. Lammerts, Kon. Reg. laan 140, Roermond; P. J. Dalmeijer, James Wattstraat 21, IJmuiden; W. F. de Langen, Kleine Bredeplaats 14, Harlingen; B. Bruinsma, dorp A 33, Huizum; v. Drongelen, Prins Mauritsstraat 15, Axel; C. Ahlbrink, Rechtstraat 11, Eindhoven.

PUZZLES EN PROBLEMEN

Correspondentie over deze rubriek gelieve men te richten aan de redactie, met vermelding: Puzzle-rubriek.

Oplossing van kruiswoordraadsel No. 20 in het nummer van 8 December.

KRUISWOORDRAADSEL No. 21

HORIZONTAAL.

2. groente
4. uit de vrucht

5. hert

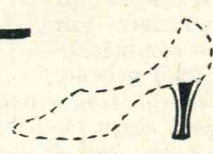
7. rivier in Utrecht
8. tijdsaanduidingen

+

-

=

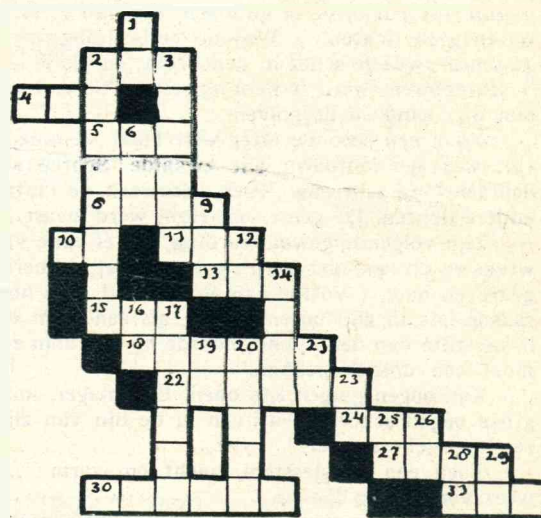
Hoe leest men hieruit den naam van een zwaar ijzeren voorwerp?

10. keur op maten
11. niets
13. deel van een boom
15. ordelijk
18. getob
22. visschersgereedschap
24. Nederlandsch eiland
27. karakter
30. zangstemmen
31. afgesloten ruimte bij een woning.

6. roem
9. voordeel
12. bergplaats
14. aanduiding van afstand.
16. landbouwwerktuig
17. tijdelijke woonplaatsen
19. pers. voornaamwoord
20. marterachtig dier
21. pers. voornaamwoord
23. heden
25. deel van een schip
26. meisjesnaam
28. muzieknoot
29. afkorting van een titel

VERTICAAL.

1. lengtemaat.
2. kernachtige zegswijzen.
3. het ademen

OPLOSSINGEN PROBLEMEN VORIGE RUBRIEK

Alles betreffende deze rubriek te adresseeren aan den heer H. de Jongh.

305.

De invitatie moet natuurlijk als volgt gelezen worden: „Je vous invite à souper (a sous p) à Sansouci (sans sous ci)”

Voor Voltaire's antwoord zie de opgave in de vorige rubriek.

306.

$2 \times 3 \times 4 = 24$
3de derde macht van het kleinste dier drie getallen = 3×2^3 is eveneens 24.

307. (M. Fabre.) De stand was:

Zwart: 4, 8, 9, 10, 13, 18, 22, 26, 27, 28.
Wit: 29, 30, 36, 38, 39, 40, 41, 46, 48, 49.

Wit	Zwart
1. 39—33!	28:39
2. 38—32	27:38
3. 48—42	38:47
4. 49—44	47:35
5. 44:33	35:28
6. 36—31	26:37
7. 41:5! enz. wint.	

308. (D. Andrieu.) De stand was:

Wit: Kf4, Dd2, Le2, Pa6, Pc8, pionnen b5, f5.
Zwart: Kd5, Pa8, Pb7, pionnen c4, d4, e4.
Mat in twee zetten:

1. Le2—d3! enz.

309.

Indien men van bcd (de letters kan men door onverschillig welke cijfers vervangen) a aftrekt, dan heeft men het getal abcd met een zeker aantal maal 1001 verminderd.

Bijvoorbeeld:

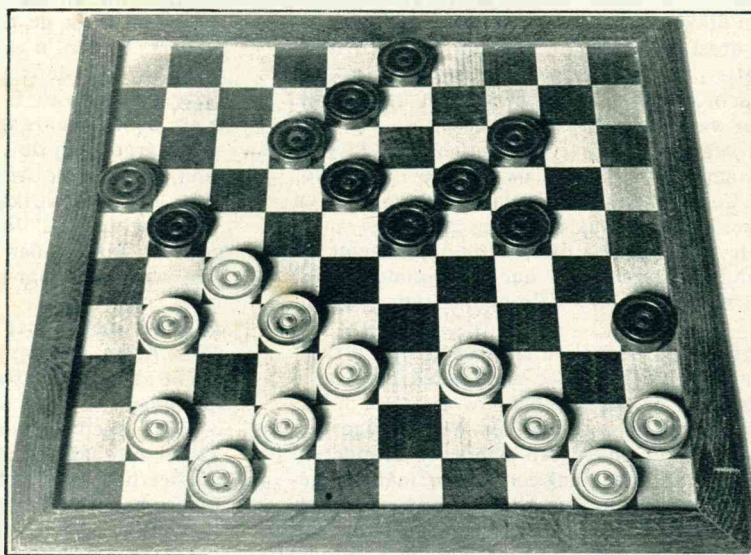
$abcd = 3409$ en $bcd - a = 409 - 3 = 406$, dat is $3003 = 3 \times 1001$ minder dan 3409. 1001 is deelbaar door 7. En indien men van een veelvoud van zeven een veelvoud van zeven aftrekt, dan blijft er natuurlijk een veelvoud van zeven over.

310.

Aangezien de vader 15 gulden meer besteedt dan de zoon en de heer Hendriks drie boeken minder heeft gekocht dan Frits, is het duidelijk, dat de heer Hendriks niet de vader van Frits is.

Hendriks is dus de vader van Gerard.

Een kwestie van aandachtig lezen.

TER OPLOSSING:

311.

Het onuitputtelijke probleem der dames op het schaakbord.

„Sphinx”, het bekende Belgische tijdschrift voor mathematische vraagstukken, heeft het oude probleem met 'n nieuwe variant verrijkt.

„Hoeveel velden zouden vijf dames ten hoogste kunnen beheerschen?” vroeg het blad en het antwoord was hoogst verrassend, namelijk 121!

Dat betekent dus, dat vijf dames samen alle velden van een schaakbord van 11×11 velden kunnen beheerschen, terwijl er eveneens minstens vijf dames noodig zijn voor het beheerschen van het gewone schaakbord (8×8 velden)!

Het lijkt ons nu interessant om uit te vinden hoe die vijf dames op dat elf maal elf-ruiten-bord geplaatst moeten worden en wij verzoeken onze lezers dus, 'n bord van 11×11 ruiten te teekenen en daarop vijf dames te plaatsen, zóó, dat

ieder veld door minstens één dame beheerscht wordt.

Men weet dat de dame alle velden beheerscht, die zich op haar lijnen bevinden, horizontaal, verticaal en diagonaal.

312.

Auteur: A. Keirans.

Eerste prijs „The Sports Referee.”

Stand in cijfers:

Wit: Kg1, Dc1, Te8, Lb4, Lh5.
Zwart: Kel, Tc3, Tg3, Pb2, Pd1, pionnen d4, d5, e7, f4, f5, g2.

Mat in twee zetten.

313.

Auteur: R. Naglis.

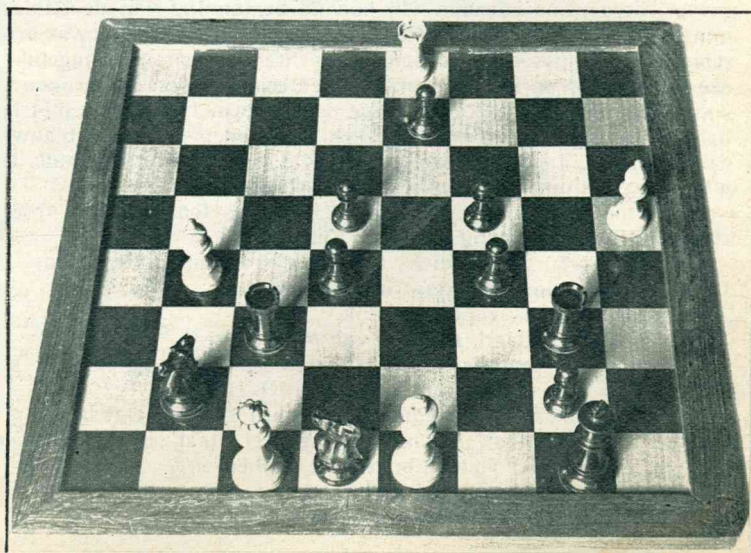
Stand in cijfers:

Zwart: 3, 8, 12, 14, 16, 18, 19, 21, 23, 24, 35.

Wit: 27, 31, 32, 38, 39, 41, 42, 44, 45, 47, 50.

Wit speelt en lukt den foutzet uit.

(Wit speelt in den diagramstand 31—26! en indien Zwart nu 23—28 speelt — oogenschijnlijk een zeer sterke voortzetting — dan wint Wit.)

Een golf als een zwarte muur sloeg den halfbewusteloozen man bijna van 't glibberige vlot en Haai Verome wist, dat hij over een uur dood zou zijn. Hij wist, dat zijn verstijfde vingers straks de macht niet meer zouden hebben zich vast te klemmen aan het hout — dan maakte een vlugge dood genadig een eind aan zijn langen doodsstrijd.

Zijn heete oogen rustten op een licht. Het was heel dichtbij. Een licht betekende hulp. Maar de gezwellen lippen van Haai Verome wrongen zich pijnlijk tot een bitteren glimlach. Hij had al eerder lichten gezien. Maar het waren geen lichten. 't Was de verbeelding, die spotte met een stervende. Je schreeuwde je schor in den nacht, en als je rauwe keel in vuur stond van 't schreeuwen, werd 't licht opgeslokt door 't zwart, en je was weer alleen met den wind en de golven.

Maar een seconde later wist Haai Verome, dat dit een echt licht was. Het was een lantaarn. Die ~~zwarte~~ schreeuwen scheurden uit zijn keel. Schreeuw na schreeuw. Toen verdween de lantaarn in 't donker, zooals de andere lichten. De geest van Haai werd zwart.

Zijn volgende gewaarwording was er eene van zachtheid. Hij lag op iets weeks en droogs, niet hard en nat als het glibberige luik, waar hij zoo lang op gedreven had. 't Voelde aan als een bed. Zijn hoofd was vol scherpe pijn. Er raasde iets in zijn ooren. Zwak, als een stem die over 't meer heen klinkt in de stilte van den avond, hoorde hij een man zeggen: „Ik zal wel gaan. Hij moet een dokter hebben.”

Zijn oogen gingen iets open. Een mager, knap, jong gezicht met heldere grijze oogen scheen te drijven in de lijn van zijn blik. „We halen 't wel!” zei 't gezicht dapper.

Toen een meisjesstem, zacht en warm: „God zegen je, Dick! Maar wees voorzichtig!”

Haai Verome voelde zich wegzinken in bewusteloosheid. Nu was hij Haai Verome niet meer. Hij was weer vijf jaar oud, kleine Petie Verome, die in Liverpool woonde, boven De Krans. Zijn vader leerde hem zakkenrollen. Zijn vader was Jacques Verome, een dikke Franschman met een rood gezicht, die het zeemanskroegje De Krans dreef. Hij was compagnon met een halfbloed Portugees, die De Silva heette, en de dronken zeelui uit 't kroegje van Verome ronselde. De Silva bracht ze naar Barbarije op een oude vuile brik, die Cassandra heette, en dan verkocht hij ze als slaaf.

Petie was geboren in 1644, en begon zakken te rollen toen hij vijf jaar was. Met z'n twaalfde kreeg hij den naam Haai. Hij was kwaadaardig en wreed, vlug en grenzenloos brutaal. Als hij geen eenzame wandelaars aanklampte en beroofde, zat hij in De Krans en dronk zich bewusteloos.

Hij genoot kolossaal van het leven. Hij wist niet, dat hij een gemeene doortrapte dronken dief was. Als hij er al eens aan dacht, beschouwde hij zichzelf als een heel handig manneke, dat hij zoo op z'n gemak van zijn vingers alleen kon leven.

Als hij geld noodig had, ging hij in een portiek staan in een stille straat. Zijn argeloos slachtoffer voelde dan plotseling een paar handen als een ijzeren schroef om zijn keel — of haar keel — Haai keek zoo nauw niet. Als hij in z'n humeur was, behandelde hij zijn slachtoffer tot op een haartje van den dood, maar vaker... 't Was veel gemakkelijker een doode te plunderen.

Op den avond van 27 Augustus 1664 had Haai een ouden man aangevallen, die er deftig uitzag, maar toen hadden zijn vlugge handen gemist. De oude man had zich snel omgedraaid, en met een zwaren wandelstok had Haai een klap dwars in 't gezicht gekregen. De vreemde was door blijven slaan, tot hij moe was. Dienzelfden nacht had Haai Liverpool verlaten, gewond en beschaamd. Hij ging met de Cassandra mee, een lading geronselde zeelui naar Barbarije brengen.

Terwijl de pijn in zijn been als een onderstroom door zijn delirium ging herleefde hij de vijf jaren, dat hij van haven tot haven gezworven had, nadat hij van de Cassandra was gedeserteerd. Hij zag zijn slachtoffers terug — en de lui, die hem den gebroken neus en dat litteken over zijn mond hadden gegeven.

Hij was sluipmoordenaar geweest, struikroover, spion, valschepper, zee-roover, beroepsmoordenaar. Hij had de bemanning van de Ethiopia aan 't muiten gebracht — maar terwijl ze aan 't vechten waren, was er een ander schip op de Ethiopia ingelopen. De vechtenden waren verongelukt, maar de ijzeren vingers van Haai Verome hadden een luik weten te grijpen...

De worger kreunde en deed de oogen open. Het meisje met het gouden haar zat nog naast het bed. Ze keek hem aan met groote, blauwe, medelijdende oogen. Langzaam begreep Haai, dat hij niet meer droomde. Hij bewoog als proef zijn lippen en maakte een heesch geluid.

Het meisje stond op en kwam dichterbij. „Hoe gaat 't?” vroeg ze. Haar stem was zacht en prettig. Ze sprak Engelsch.

Haai's oogen gingen dicht tot spleetjes en zijn hart bonsde. Engeland! De galg stond voor hem klaar in Engeland.

„Waar ben ik?” zei hij moeilijk.

„Op Liberty-eiland, niet ver van Martinique.”

Haai kwam een beetje bij. Hij keek achterdochtig in haar knappe gezichtje. Zijn hand greep naar zijn geldgordel. Die was weg.

Het meisje zag de beweging. „Zoekt u uw geld? Dat is veilig — daar.” Ze wees naar een plank — daar lag de gordel. Haai zag er de dikten in, maar ze kon hem wel met voden opgestopt hebben.

„Ik wil 'm hebben,” knorde hij.

Het meisje keek verwonderd. Toen glimlachte ze.

DIAMANTEN DOODSHOOFD

DOOR J. MACFARLANE WALTERS

„U bent zeker bang, dat u iets verloren hebt,” zei ze. Ze haalde den gordel en legde hem op 't bed. Haai zocht met zijn vingers, telde, tevreden. Wat wou ze, die heks, dat ze niets genomen had? Hij was ziek, machteloos, en ze had zijn geld niet aangeraakt!

Een man en een vrouw verschenen in de deuropening. Ze waren

allebei groot, ze hadden roode wangen en vriendelijke oogen. Het meisje stelde hen voor als haar moeder en vader, John Burgess. „Ik ben Jenny Burgess,” zei ze er achter.

De groote man glimlachte. „We zijn maar eenvoudige menschen,” kwam zijn diepe stem hartelijk. „Maar je kunt krijgen wat we hebben, jongen. We hebben iemand naar Heath gestuurd om een dokter. In minder dan geen tijd sta je weer stevig op je beenen.”

De vrouw stak een dampende kom naar voren. „Niet praten voordat je de soep op hebt, jongen,” zei ze. „Daar krijg je kracht van.”

„Ik zal hem helpen,” zei 't meisje. Ze stoorde zich niet aan zijn protest, ging op 't bed zitten en hield een vollen lepel voor zijn mond. Knorrig onderwierp Haai zich. Hij keek naar de drie glimlachende menschen. Dus dat waren de lammetjes!

Er waren voor Haai Verome maar twee soorten menschen, zijn soort... en de lammetjes. De lammetjes waren de zachten, de lui, waar zijn soort op aasde. Ze hadden geld. Ze preekten. En de soort van Haai werd er dik van en keek er op neer.

Zij waren de zachte idioten in een harde wereld. Hij had ze nog nooit zoo op z'n gemak gezien; hij was alleen met ze in aanraking gekomen door achterdeuren, als hij ze beroofde; in donkere straatjes, als hij ze worgde. Haai glimlachte, en twee zilveren tanden in zijn benedenskaak werden zichtbaar.

Het meisje met haar heldere oogen glimlachte terug, toen hij den laatsten lepel soep slikte.

„Hebben jullie me uit zee gehaald?” vroeg de worger den grooten man. „Ja,” was het antwoord. „Dick Bradford en ik hoorden je schreeuwen gisteravond, en toen hebben we je binnengehaald.”

Haai keek de drie nog eens aan met zijn scherpe oogen. „Dank u wel, meneer. Ik ben 'n eenvoudige, fatsoenlijke zeeman, meneer. Ik was bijna verdronken, toen de Hendrik van Wijk in den grond ging. 't Was een Hollandsche brik, meneer, van Tortuga naar Amsterdam met huden en tabak.” Hij zweeg even, doorvorschte de gezichten en ging toen snel voort: „We raakten in een storm ergens bij de Leeward-eilanden, we kregen een lek en we vergingen met man en muis. Ik ben op een luik blijven drijven.”

„Wat verschrikkelijk!” riep het meisje.

„Ja, juf... Ik heet Petie Miller, mevrouw. M'n heele leven matroos geweest. Mijn vader was schoenlapper. Hij stierf aan de koorts, toen ik veertien was, en 'n jaar later heeft de Heer mijn moeder gehaald. Ik heb niemand meer, mevrouw.”

Het meisje met de gouden haren legde impulsief haar hand op de zijne. „Arme jongen,” zei ze. Haai zag tranen in haar blauwe oogen, en hij dacht aan den faatsten keer, dat hij zijn moeder gezien had — ze leunde dronken over een tafel, ze vloekte en ze gooide een flesch naar hem toe.

Hij deed de oogen dicht. Hij hoorde den man en zijn vrouw zacht de kamer uitgaan. Er ruischten rokken, toen het meisje weer op den stoel dicht bij het bed ging zitten. Heimelijk begluurde Haai haar. Ze zat met vlugge, zekere halen te naaien aan een grijze stof.

„Wat doet u, juf?” vroeg de worger eindelijk.

Het meisje keek op en glimlachte. „Ik dacht dat je sliep, Petie. Ik maak kleeren voor je. Je had niets dan voden.”

„Kleeren voor me?” herhaalde Haai ongelovig. Den vorigen keer, dat hij verongelukt was, kwam hij bij zijn eigen soort terecht. Ze hadden hem aan 't strand laten liggen, bloedend en van alles beroofd, hulpeloos.

„Wat is Heath?” vroeg de worger.

„We hebben hier geen dokter,” zei Jenny. „Op Heath woon er een — dat is een ander eiland, waar ook 'n kleine kolonie woont.”

De worger luisterde naar den wind, die om het huis brulde, en naar de huilende golven. Zoo, waren dat de manieren van de lammetjes! Je uit 't water slapen, een bed geven en eten, en kleeren voor je maken, en in een orkaan iemand uitsturen om een dokter voor je te halen!

Jenny vertelde hem onder 't werk van de kolonie en haar familie. Ze hadden geprobeerd indigo en katoen te verbouwen, maar de grond was te schraal. Ze hadden maar weinig eten. 't Vee hield 't leven niet eens. Er kwam bijna geen regen. Ze kwamen uit het Noorden, en konden niet tegen het klimaat.

„We zijn meestal half ziek van de koorts — we houden 't niet... ten minste...” Ze zweeg en er glinsterde hoop in haar oogen.

„Wat?”

Het meisje sprong op. „Ik zal je 't laten zien.”

Ze klom op een groote kist met ijzeren banden in een hoek van de kamer en uit een spleet hoog in den muur nam ze een sleutel. Ze sloot de kist open en haalde er een bundel ongebleekt linnen uit. Dien bracht ze bij het bed, en wikkelde het linnen af, tot Haai Verome staarde op het meest verbazingwekkende ding, dat hij ooit gezien had.

Het was een diamanten doodshoofd!

Het griezelige voorwerp glinsterde en sprankelde in het lamplicht, en spatte roode en purperen glimpen op den worger. Een doodshoofd, met diamanten bezet! Een worgersdroom van den hemel!

Iedere oogkas was bezet met een driehoek van groote, ruwgesneden dia-

manten, en in 't midden van iederen driehoek gloeide een robijn. De tanden waren vervangen door diamanten. In de neusholten zaten twee kolossale steenen, en de welving van den schedel was met diamanten bedekt. Het ding zat op een gouden voet, die met diamanten en zuivere parels bezet was.

De oogen van den worger glinsterden, knepen half toe. Onwillekeurig verstrakten zich zijn handen tot ijzeren werktuigen des doods.

„Hoe komen jullie daar aan?” vroeg hij heesch.

Het meisje keek naar den doodskop en huiverde even. „Vader heeft 't vier jaar geleden gevonden; er was een palm op den hoek van 't indigoveld door een storm omgerukt, en toen vader hem weg wou halen, vond hij tusschen de wortels een aarden pot. Die zat vol vuil, heeft er misschien wel honderd jaar gezeten. Toen ze hem uitgroeven vonden ze dit.”

Haai raakte met zijn vingers aan de diamanten in de oogkassen.

„Wat willen jullie er mee doen, juf?”

Het moest hun redding worden, zei het meisje. Dick Bradford zou 't in een bootje meenemen naar Havana — dan zou hij een koopvaardijship naar Frankrijk nemen, en 't doodshoofd in Parijs verkoopen. Als hij geld had kwam hij hen halen, en dan gingen ze ergens in Virginia wonen.

Zij bloosde en sprak verder: „Dick en ik gaan trouwen, voor hij naar Parijs gaat.”

De vingers van den worger bleven den schedel betasten.

„Wat zou hij er voor krijgen?”

„Minstens dertigduizend pond, zegt vader. Hij denkt, dat 't uit een Inca-tempel komt, maar we weten niet, wie 't hier begraven heeft.”

Haai knikte. Hij schatte het doodshoofd op vijftigduizend pond.

Er sloeg een deur toe in de aangrenzende kamer — Jenny sloeg haastig de doeken om den schedel en borg hem weer in de ijzeren kist. Toen ze juist den sleutel had weggelegd verscheen er een jongeman met een donker gezicht in de deuropening. Zijn oogen stonden, alsof hij juist in een hoekje van de hel had gekeken.

Jenny keek hem scherp aan, toen ze wegstapte van de kist, en haar levendig gezichtje werd bleeker.

„Waar is Dick?”

De jonge man probeerde te spreken, en wendde het hoofd af.

Jenny wrong de slanke handen in elkaar. Alle leven verdween uit haar gezicht.

„Komt hij niet terug?” vroeg ze met vaste stem, die den worger plotseling oud klonk.

De jonge man schudde langzaam het hoofd. De schouders van het meisje daalden en haar keel krompte als van een onderdrukten snik. Toen knikte ze, en liep de kamer uit, recht op.

De dokter, een magere man met een moe gezicht, vertelde Haai, terwijl hij diens wonden verbond, hoe de kleine boot bij Heath was volgelopen, hoe Dick Bradford verdronken was. Haai luisterde zwijgend. Toen de dokter weg was, kwam Jenny weer binnen. De verdorvenheid keek haar aan. De helderheid van haar oogen was weg en haar wangen waren wit, maar ze glimlachte. Ze bracht hem een kop heeten bouillon. Terwijl hij dien opdronk nam ze haar naaiwerk weer op en werkte stil door aan zijn kleeren.

Maar de voortdurende vriendelijkheid van Jenny, terwijl hij verwacht had, dat ze hem haten zou, verwonderde hem nauwelijks sterker, dan het bezoek van Dick Bradford's moeder. Zij kwam een puddinkje voor Haai brengen, en haar mooie donkere oogen stonden vol vriendelijkheid, toen ze tegen hem zei: „'t Spijt me, dat ik mijn zoon moest verliezen, jongen, maar ik ben blij, dat hij gestorven is, omdat hij je wou helpen.”

In de dagen, dat Haai beterde, scheen de heele kolonie haar best te doen, om het leven aangenaam te maken voor den worger uit het vuil van Liverpool.

Zijn wonden heelden en hij werd snel sterker. Hij kondigde zijn plan aan, om te vertrekken, en het scheen iedereen te spijten. Maar John Burgess maakte een bootje klaar, en legde het vast in een kleinen inham dicht bij de groote haven.

Dien avond stond Haai voor het huisje en keek naar Jenny, die op haar knieën den grond lag los te maken rondom een paar kwijnende planten. De worger ging zijn plannen nog eens na. Den zwaren koperen sleutel van de ijzeren kist had hij in zijn zak. Het bootje lag klaar, met zeilen, riemen, scheepsbesluit, gedroogd vleesch en een vaatje water. In het huisje lag een linnen zak met zijn extra kleeren en het geld, dat John Burgess hem gegeven had voor den tijd op Martinique, dat hij nog geen schip had.

't Was heel eenvoudig. Als de menschen sliepen, sloot hij de kist open, en stopte den diamanten doodskop in zijn linnen zak — en hij was al uren op zee, vóór ze dachten, dat hij vertrekken zou.

De worger werd een vreemd gevoel van ongemak gewaar — bijna van schaamte — toen hij naar het meisje keek, dat bij de bloemen knielde; zij vertrouwde dat vlug, heel vlug, iemand van de familie naar Havana zou zeilen met den diamanten schedel. Er werd alleen nog gewacht, omdat het in dat jaargetij op zee wemelde van de zeeroovers, en men geen onnoodige risico wou nemen.

Haai Verome voelde zich ongemakkelijk. Hij dacht aan alles, wat het meisje voor hem gedaan had — aan haar onschokbare vriendelijkheid, ook nadat de man, dien zij liefhad, door hem was omgekomen, en een oogenblik aarzelde hij. Zou hij den doodskop achterlaten, om die menschen te redden?

Toen verblindde hem de schittering van den diamanten schedel, en hij bespote zijn korte aarzeling. Werd hij zacht, doordat hij met 'n kudde tam vee had geleefd? Dat doodshoofd lag voor 't grijpen — en hij greep 't vannacht!

Hij zag den rooden glans op Jenny's blonde haar, toen ze het hoofd ophief en uitkeek over de baai. Hij zag hoe haar houding verstrakte.

„Petie!” riep ze uit. „Een schip!”

Haai hield de hand boven de oogen en zag uit over het blauwe water. Een schip naderde langzaam, met volle zeilen, zwart afstekend tegen den koraalrooden avondhemel.

De worger uitte een kreet. Hij herkende dien loggen romp — het was de oude Cassandra, door de jaren nog vuiler en leelijker!

Door heel de kolonie schreeuwden de mannen, hard loopend naar den oever. Als dat schip naar Europa ging, kon 't één van hen de reis naar Havana met den diamanten doodskop besparen! Toen bleef John Burgess eensklaps staan en wees naar de Cassandra. Haai's vlugge oogen volgden de richting. Er wapperde een zwarte vlag van den masttop!

De mannen keerden zich om en holden terug naar hun woningen. John Burgess kwam met groote stappen naar huis.

„Zeeroovers!” riep hij. „Haal je moeder, Jenny, vlug!”

Uit iedere woning kwamen vrouwen gesneld, met zuigelingen in de armen, de grootere kinderen voor zich uit drijvend. Zij repten zich naar de bosschen. Jenny voegde zich bij hen met haar moeder, en Haai Verome keek haar na, tot de laatste glimp van haar gouden haar verduisterd was door de boomen. Binnen vijf minuten waren er alleen nog de mannen, die in groepjes donker naar het schip van de boekaniers stonden te kijken.

Haai keerde zich om, toen John Burgess buiten kwam, met een bleek en vertrokken gezicht.

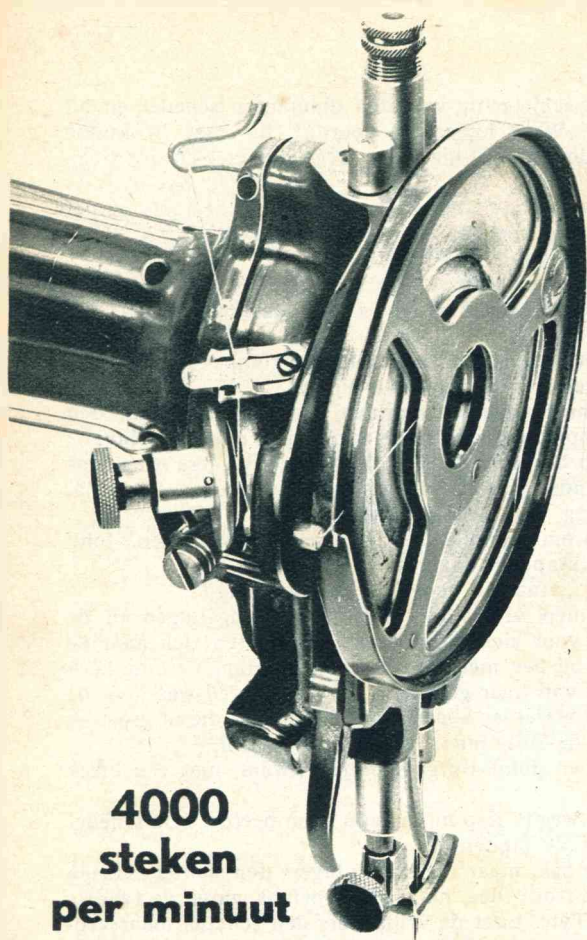
„De sleutel van de kist is weg!” riep hij, en zijn stem beefde. „De schedel moet begraven worden, vóór ze landen!”

Haai stak de hand in zijn zak, maar toen zijn vingers den sleutel raakten kreeg hij een idee. 't Was een stout idee, maar zijn troefaas waren de twintig vaten rum onder de hut van Tyle. Laat de vrijbuiters den schedel maar krijgen — hij was tegen hen opgewassen, al waren er tweemaal zooveel!

Van hier.

Een „jarcieria”, een winkel van hoeden en rietwerk in Mexico.

**4000
steken
per minuut**

Carp's Garen houdt het uit!

Als U haast hebt, maakt Uw machine 600 steken per minuut. En als het garen niet zeer goed is, breekt het dan reeds ieder oogenblik. In confectiefabrieken en ateliers maken de machines 4000 steken per minuut. U begrijpt dat garen moet ongelooflijk sterk en soepel zijn. Dat garen is Carp's garen. In duizenden werkplaatsen wordt Carp's garen gebruikt. De praktijk heeft geleerd, dat deze draad aan de hoogste eischen voldoet. Sterk, glad en soepel. Probeert U het eens op Uw machine. U werkt sneller en prettiger en wat U gemaakt hebt, gaat niet weer stuk.

CARP'S GAREN

Sterk en soepel

ONOVERTROFFEN NEDERLANDSCH FABRIKAAT

**Kijk dat eens
opvallen...**

't Eerste gezicht heldere, blanke tanden! Is 't niet heerlijk om overal vrijuit te kunnen lachen? Niets geeft zoo'n charme als hagelwitte, kerngezonde tanden! U kunt ze zelf ook hebben!

Poetst Uw tanden geregeld met **PASTOL**. Een verrukkelijke frissche tandpasta, die Uw tanden heel voorzichtig polijst, schadelijke kiemen meteen afdoende vernietigt! En daarbij.....

Nederlandsch Fabrikaat!
Doos 20 en 35 ct.
Tube 35 en 60 ct.

**BOLDOPPE
Pastol**
maakt Uw tanden blank

De St. Nicolaas-rijfoel der Utrechtsche studenten gaf o.a. deze aardige persiflage op de Kattenbakkencentrale te zien.

"4711" - Een verblijdend Kerstgeschenk

"4711" Eau de Cologne

Origineele kropflesschen	f 1.20, 2.10, 3.10
Kistjes à 3 flesschen	„ 3.50, 6.15, 9.—
Moderne platte flesschen	„ 1.—, 1.75, 2.50

Geschenkdoozen van f 0.65 tot 3.20

& 4711 Eau de Cologne

756

"4711" Eau de Cologne-Zeep, per stuk 35 ct., per doos à 3 st. f 1.05

Hoe de heer W. te Rotterdam met zijn reumafiek tobde...

Tot zijn vrouw ingreep en reeds in twee weken zijn pijnen afnamen!

„Ongeveer 4 à 5 jaar geleden heb ik U eens geschreven over de schitterende werking, die Kruschen Salts op mij had. Nu heeft mijn man ongeveer een jaar geleden last gekregen van reumathiek; hij voelde den heelen dag pijn in zijn arm. Vooral in bed had hij er veel last van en kon soms niet slapen. Aan Kruschen geloofde hij niet, al kende hij door mij de beste resultaten. Hij heeft eens twee maanden verschillende medicijnen geslikt, geen resultaat; toen gemagnetiseerd, niets geen resultaat; toen behandeld met ultra-violet stralen. Zou na een paar behandelingen beter zijn; het heeft drie weken geduurd; een heele verbrande arm was het eenige resultaat. Toen dacht ik aan wat ik wel eens gelezen had: stiekum 's morgens wat Kruschen in zijn thee. Hij proefde de gelukkig niets, en na veertien dagen voelde hij verlichting van pijn. Toen vertelde ik mijn geheim en nu neemt hij al twee maanden elken morgen, zooals ik nog altijd doe, een flink glas lauw water met een klein scheepje Kruschen Salts. Resultaat: na twee maanden heelemaal zonder pijn. De pijn is langzaam maar zeker minder geworden en nu heelemaal weg. U begrijpt zijn dwepen met Kruschen Salts. Wees ervan overtuigd, dat wij altijd en overal Kruschen Salts als een wonder verheerlijken. Mevr. C. C. W. te H."

pelijke combinatie van minerale zouten, welke al Uw afvoer-organen aansporen — nieren en maag — en deze geregeld aan 't werk houden, zooals de natuur dat bedoeld heeft. Het gevolg van deze inwendige zuiverheid is, dat verfrische en vernieuwd bloed door Uw aderen stroomt. Giftig urinezuur, dat Uw reumatische pijnen veroorzaakt, wordt langs natuurlijke weg verwijderd en de pijnen houden op. En als U voortgaat met „de kleine, dagelijksche dosis" Kruschen Salts, zal Uw geheele wezen — lichaam en geest — van deze zuiverende verfrisschende werking den weldadigen invloed ondervinden.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor één cent per dag.

Let op dat op het etiket op de flesch, zowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij Amsterdam voorkomt. Imp. N.V. Rowntree Handels-Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Vrouwenhanden

kunnen bekoren; als eerste voorwaarde geldt dan dat ze goed verzorgd zijn! En onder goed verzorgd zijn mag men vooreerst verstaan dat de nagels getuigenis afleggen van een regelmatig onderhoud. Dit is uitstekend begrepen door den Cutex-fabrikant, die door het in den handel brengen van allerlei „Sets" er toe bijdraagt dat het schoone geslacht ook over schoone nagels en handen beschikken kan. Voor wie het nog niet weten mocht, is dit misschien een goede tip voor het aanschaffen van een nuttig en welkom geschenk!

HONIG'S BOUILLONBLOKJES thans 6 voor 10ct.

Wanhopig besloot Burgess, de kist zelf te begraven. Dat was gevaarlijk, want 't kostte tijd. De twee mannen droegen de kist vlug achter het huisje en begonnen te graven. Zij hoorden de vrijbuiters schreeuwend en vloekend de kolonie binnenstormen.

De vrouwen, vertelde Burgess, hadden zich verborgen in grotten midden op 't eiland. Daar waren ze een paar dagen veilig, de grotten waren niet makkelijk te vinden. Want als zij gevonden werden konden zij beter dood zijn. De indringers waren geen gewone zeeroovers, maar beestmensen, slavenhandelaars, het minste schuim der menscheit, het uitvaagsel van de Zuidelijke zeeën.

De grond was nauwelijks open, toen een stem Burgess en den worger uit Liverpool deed omkijken.

„Zoo, mannetjes! Leg die spaden maar neer en laat eens kijken, wat er in dat mooie kistje zit!”

Een lange kerel met een rooden baard stond tegen een hoek van het huisje geleund, met een mes in zijn gelen gordel en een pistool in de harige hand. Zijn kleine scherpe oogen keken kwaadaardig onder borstelige wenkbrauwen.

Haai had hem nog nooit gezien. De Cassandra was natuurlijk in die vijf jaar wel tienmaal van eigenaar veranderd. Waarschijnlijk lag De Silva ergens in zee, met een hartsvanger tusschen de ribben.

„De sleutel,” commandeerde de roodbaard.

John Burgess stond kaarsrecht en keek den roover zwijgend aan.

De schurk spuwde op den grond. „De sleutel, laffe hond!”

John Burgess zei niets. Zijn blauwe oogen stonden koud, zijn mond verachtelijk. Voor Haai Verome ook maar zag, wat de roover wou, had het pistool geknald. De worger zag een zwarte plek op het voorhoofd van John Burgess, en de huid er omheen was geschroeid. De man viel zwaar op den grond, half over de kist.

De boekanier schreeuwde, en drie mannen kwamen om het huisje heen.

De roodbaard keek naar Verome. „Waar is de sleutel, beest?”

Haai Verome was klaar voor hem. „De sleutel is weg, kapitein — maar als u trek hebt in rum — Demerara-rum — ik weet ergens twintig vaten te liggen.”

„Ah,” zei de roodbaard. Hij sprak zijn mannen toe, zonder ze aan te zien. „Draag jullie die kist naar boord — vlug...” Zijn gemeene gezicht kwam dicht bij dat van den worger. „Je liegt 't toch niet?”

„Twintig vaten Demerara-rum,” herhaalde Haai.

„Als je me bedriegt, scheur ik je open. Waar is de rum?”

Tegen donker lag de rum aan den oever, klaar om naar de Cassandra te worden geroeid. Ook lag daar al het voedsel uit de nederzetting, en al het drinkwater, in vaatjes en kruiken. Verhongering en dorst dreigden de kolonisten. Een tiental mannen lagen op den grond, met ingeslagen schedels, doorgesneden kelen, doorschoten lichamen. De andere mannen zagen hulpeloos, hoe de schurken het eiland rondtrokken om de vrouwen en kinderen te zoeken.

Weinig hielp dit in 't donker... Het schuim der zeeën zwermde terug naar de kust, laadde den buit in sloepen en roeide naar het schip.

Haai was niet ontevreden. Het diamanten doodshoofd was aan boord van het roefschip, maar tegen middernacht lag de heele bemanning in een dronken roes. De worger wist, hoe 't placht te gaan met twintig vaten rum. Als 't zijn tijd was ging hij aan boord, haalde den schedel en zeilde naar Martinique in het bootje, dat John Burgess voor hem had klaargelegd een eindje het strand af.

Het dronken geschreeuw aan boord van de Cassandra stierf geleidelijk weg, zware stilte kwam over het schip. Het ebde, tot de Cassandra bijna op het zand lag. Er brandde een klein lichtje op het dek.

De mannen hadden hun gevallen kameraden in het witte gebouwtje gedragen, dat ze hun kerk noemden, en zaten in zwijgen bij hen. Zonder gemist te worden haalde Haai Verome zijn linnen zak, waar nu geen geld meer in was, uit het huisje van Burgess, en ging vlug naar den oever van de baai.

In weinig minuten stond hij onder aan den donkeren romp van de Cassandra. Hij hoorde gesnork.

Met den lichten zak in één hand greep hij de touwladder, die neerhing van de verschansing, en klom geruischloos naar boven. Voorzichtig hief hij hoofd en schouders boven den rand van het schip, wetend, dat hij een makkelijk doel vormde voor pistool of dolk, in het heldere maanlicht.

Voorzichtig hief de worger zich hooger, over de verschansing, en als een schaduw gleed hij tusschen de slapende mannen door, tot hij aan de steile trap kwam, die naar 't kwartier van den kapitein leidde. Er was geen aarzeling in zijn bewegingen. Hij kende iederen duim hout van het schip.

In de kajuit beneden scheen er een enkel licht van een smerige hanglamp; de roodbaard lag te snorken op zijn kooi. Haai Verome sloop zacht naar de deur naast de kooi. Achter die deur moesten de schatten van den boekanier liggen opgestapeld. Daar weer achter lag het kruitmagazijn. De vingers van den worger tastten voorzichtig langs het lichaam van den slapende — hij vond een sleutel — en stond plotseling roerloos. De dronken slaper had zich bewogen. Er kwam een knorrend geluid van zijn gele lippen; en toen gluurden twee heldere, kwaadaardige oogen Haai Verome aan.

Oogenblikkelijk sloten zich de ijzeren handen van den worger om de dikke keel, als springende tijgers. Het lichaam van den zeeroover wrong krampachtig en zijn handen klauwden dol in de onbarmhartige vingers, die in zijn nek beten. Onverbidde sloten zich de knellende handen vaster, tot het lichaam van den boekanier slap terugviel op de kooi.

Haai zag neer op het purperroode gezicht en dacht aan John Burgess, die met een kogelwond in 't breede voorhoofd lag.

„Da's vereffend,” mompelde hij, en hij keerde zich om, naar de deur van de schatkamer, aanstonds geërgerd door zijn eigen vergeldingsgedachte.

Wat kon 't hem schelen, of dat roodbaardig zwijn John Burgess had doodgeschoten? Wat ging 't hem aan, dat die lage keelafsnijders, als ze den volgende dag uit hun roes ontwaakten, de mannen van de kolonie in het stinkende ruim van het schip zouden stouwen, en ze pijnigen en ze verkoopen

als slaven? Wat kon 't hem schelen, dat ze de vrouwen en kinderen op 't eiland zouden mishandelen en vermoorden... dat Jenny met haar gouden haar daar bij zou zijn?

Hij liet die gedachten achter zich, toen hij de deur opensloot en een stap zette in de schatkamer, waarin het licht van de hanglamp viel. Zijn oogen gingen naar een schittering in een hoek. Het was het diamanten doodshoofd, grijnzend van bovenop de ijzeren kist, die het had omsloten. Het deksel was er met geweld afgerukt, het slot was vernield. De kostbare doodskop keek met zijn robijnen oogen boosaardig naar den worger.

Haai Verome ging nog een stap vooruit en greep het doodshoofd. Zijn vingers streelden de steenen. Wat 'n leven zouden die hem brengen! De wereld was hem, als hij Martinique bereikte met den diamanten schedel!

Hij wou dien in zijn linnen zak stoppen, maar bedacht zich en schoof hem onder zijn arm. Er kon met dien zak iets gebeuren — en dien doodskop moest hij houden. Hij keerde zich naar de kisten, die de schatkamer vulden. Hij deed er een open, en goudglans trof zijn oog. Het deed hem denken aan Jenny's haar. Hij zag haar op den volgende dag, uit haar schuilplaats gesleept door een stel van die schurken, aan hun genade overgeleverd. Haar zachte glimlach zou verdwenen zijn voor een blik van doodsangst.

Haai ging met de hand in de kist. Hij zou niet te veel nemen — te zware last bemoeilijkt zijn ontsnapping. Hij stopte wat sieraden en losse edelstenen in den linnen zak, en stak een revolver, met juweelen bezet, maar geladen, in zijn gordel.

Weer, onrustig, dacht hij aan Jenny. Hij zag, hoe ze in ontzetting terugdeinsde voor een paar van die dronken beesten boven. Hij zette de gedachte opzij. Hij lichtte den zak op — halfvol, ging wel zoo — en toen stiet hij tegen een kist, die maar half op een andere steunde. Terwijl zijn hand uitschoot om te steunen, viel de kist op den vloer met een slag, die door 't heele schip scheen te daveren. Hij stond roerloos, luisterde. Hij hoorde leven op 't dek, dronken geveel.

Een stem brulde: „Wie is er beneden?” Er kwamen voetstappen.

Vlug keerde Haai zich om en trok den sleutel uit het slot van de deur. Met twee stappen was hij bij de deur van het kruitmagazijn. Terwijl hij die opende en passeerde, hoorde hij iemand rukken aan het luik boven zijn hoofd. Beide wegen van ontsnapping waren hem afgesneden. Maar Haai kende de Cassandra. In een hoek van 't kruitmagazijn was een klein deurtje, gesloten met een groot hangslot. Dat konden zijn handen wel afrukken — dan kwam hij door een gangetje, langs een ladder aan een dekluk middenscheeps.

Hij strekte de handen uit. Maar opeens, als een schilderij, op dat deurtje, zag Haai Jenny's gezicht, en haar blauwe oogen stonden vol schrik en afgrijzen. Wat moest 't zijn — Virginia voor haar, of Martinique-weelde voor hem?

Een stem brulde: „De kapitein is dood!” Verwarde schreeuwen galmden.

Op dat oogenblik begreep Haai, dat hij schuld had aan den diefstal van het diamanten doodshoofd door den boekanier: dat hij aansprakelijk was voor de afgrijselikheden, die twaalf dronken duivels op het eiland zouden bedrijven, als het dag werd. En hij begreep ook, dat alleen hij Jenny en de haren kon redden van die gruwel.

Boven zijn hoofd kwam het luik los en een paar beenen werden zichtbaar. Wat zou het zijn — het hangslot in zijn ijzeren handen of een vaatje buskruit? Virginia voor de kolonisten, of Martinique voor hemzelf?

In die seconde, waarna hij moest handelen, nam de worger uit het slijk van Liverpool zijn besluit. Vrijbuiters zwermde de schatkamer in; een man kwam licht als een kat neer, door 't luik boven hem. De twee zilveren tanden van Haai glommen in een grijns, toen hij het diamanten doodshoofd greep en met kracht den man tegen den schedel gooide.

De man viel met een smak op den vloer, de doodskop viel naast hem en grijnsde den worger aan.

Toen grepen de ijzeren handen een vaatje kruit en scheurden het open, zooals de bliksem een boom splijt. De worger trok het pistool uit zijn gordel, en toen de vrijbuiters in het kruitmagazijn drongen, mikte hij op het kruit. Instinctief hief hij den zak met edelstenen voor zijn gezicht, en drukte het er tegenaan, terwijl hij den haan overhaalde. Een muur van rood wischte zijn wereld uit.

Jenny Burgess stond voor de deur van het kerkje en keek naar den koolzwarten romp van de Cassandra op 't zilveren zand.

Terwijl zij keek, sloeg er een vreeselijke knal in haar ooren, een geluid, dat het eiland scheen te schudden van eind tot eind. Voor haar verschrikte oogen scheen het dek van het zwarte schip langzaam in de lucht te rijzen en zich in stukken neer te storten op het strand. De groote mast wankelde en sloeg neer als een geveld boom. Palen vlogen omhoog, als zwarte dolken, die de maan wilden treffen. Toen spleet de leelijke, vuile brik open van boord tot boord, als een doorgesneden appel, en viel in groote, vlamme klompen over het zandvlak.

De handen van het meisje drukten hard tegen haar borst. In haar dankbare verbazing begreep zij maar één ding: zij waren gered van dat vreeselijke scheepsvolk.

Zij kon niet weten, dat schatten tot een waarde van een miljoen pond op het zand waren geslingerd, om door de kolonisten te worden opgeraapt als rijp fruit. Evenmin kon zij weten, dat het alles bedoeld was als een geschenk aan haar van Haai Verome.

Maar niet alle kostbaarheden werden gevonden door de gelukkige eilanders. In Juli 1930, bijna driehonderd jaar later, zagen twee jongelui, die over West-Indië kruisten in een watervliegtuig, zich door een tropischen storm gedwongen, op een klein eilandje neer te dalen. Zij lieten hun vliegtuig op het strand staan en wachtten, tot de storm bedaren zou. 's Nachts werd een groote palm ontworteld, en 's morgens vonden zij in den opengekomen grond een vreemd voorwerp. Het was 't doodshoofd van een man, bezet met kostbare steenen. Emeralds, robijnen, saffieren en diamanten staken in het been — niet ingelegd door een juwelier, maar ruig en ruw, als door groote kracht er in gedreven. Twee tanden in de benedenkaak waren van zilver.

Voor een ieder
die de gewone
lagere school
heeft bezocht.

Goede,
vaste betrekkingen,

meer ontwikkeling, een betere toekomst, kunt gij verwerven door de
reeds jaren gunstig bekend staande schriftelijke ASSO-CURSUSSEN.

VOOR DAMES EN HEEREN, gehuwden en ongehuwden, jong en oud.

Laag maandelijksch lesgeld. Geen vooruitbetaling.

Elke week een leszending. Na goeden afloop fraai diploma.

Geen kosten voor boeken, atlanten en woordenboeken.

Doe een keus uit de onderstaande cursussen, vul de bon in en zend
ze aan ons. Het kost U maar een postzegel en het verplicht U tot niets.

U ontvangt dan gratis volledige inlichtingen.

A-CURSUSSEN: voor Heeren: kommies, politie-diploma, maréchaussée, militaire-pol.,
verpleger, besteller, spoorweg-beambte, keurmeester van waren, hulpkeurmeester (v. slagers),
verkoopster en winkelbediende (zoowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor
textielwaren, manufacturen, enz.), chef-winkelbediende, filiaalhouder, étaleur, administrateur,
facturist, correspondent, veeverloskundige enz.

VOOR DAMES: verpleegster, kraamverzorgster, (diploma voor gehuwden en ongehuwden),
verkoopster- en winkeljuffrouw (zoowel in het algemeen, als apart voor kruideniers- en voor
textielwaren, manufacturen, enz.) chef-winkeljuffrouw, filiaalhoudster, étaleuse, correspondente,
privé-secretaresse, facturiste, enz.

B-CURSUSSEN: voor beginners: zoowel Dames als Heeren: praktijk-diploma boek-
houden (dubbel-boekhouden), stenografie (systeem Grootte), algemeene ontwikkeling, Ned. Taal,
Fransch, Duitsch, Engelsch, rekenen, handelsrekenen, handelskennis, handelsrecht, warenkennis,
aardrijkskunde, natuurkunde, enz.

voor gevorderden: Nederlandsche-, Fransche-, Duitsche- en Engelsche handelscorrespondentie.

C-CURSUSSEN: ambachtsschool-onderwijs: chauffeur-monteur, electricien, electro-
techniek, machinist, stoomwerktuigkunde, motormachinist, motorkennis, installateur van centrale
verwarming, lijnwerker-telegrafist, zwakstroom-monteur, smid-bankwerker, constructie-bank-
werker, fitter, loodgieter.

Ook de C-cursussen zijn gemakkelijk te volgen door personen, die
alleen de lagere school hebben bezocht.

ATTENTIE: Na goed volbrachte studie helpen wij bij de sollicitatie, totdat de gewenschte
betrekking is verkregen.

Zend onderstaanden bon, duidelijk ingevuld, in gesloten enveloppe te fran-
keeren met postzegel van 6 cent aan ons, of schrijf ons een brief, en wij
sturen U gratis alle inlichtingen. DOE HET HEDEN!

Vat moed
en zet U tot
den arbeid!

Politie

Verpleger (ster)
Kraamverzorgster

Maréchaussée
Mil. Politie

Étaleur-Étaleuse
Verkoopster (ster)
Filiaalhouder (ster)

Chauffeur-Monteur

Kantoorbetr.

Hulpkeurmeester

Electricien

ASSO

INSTITUUT VOOR BRIEFONDERWIJS
ERNST CASIMIRLAAN 26 ARNHEM

BON

Ik verzoek zonder eenige verplichting inlichtingen
omtrent den cursus voor:

Naam: Ouderdom:

Straat en No.:

Woonplaats:

Dir. J. van der Bij. Hoofdonderwijzer.